

בעזה"ש"ת

סֵפֶר

אור
האורות

הַמַּפְתֵּחַ
לְלִקוּטֵי מוֹתֵר"ן
עַל הַתּוֹרָה

עם ליקוטי תפילות

פְּרִשְׁת וַיְקַהֵל

אור
האורות

רבינו נחמן מברסלב
זי"ע

בעזה"ש"ת

ספר

אור האורות

הפּפּתח לְלַקוּטֵי מוֹהַר"ז על התורה

עם לקוטי תפילות

פרשת ויקהל

שנת תשפ"ה לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

רע"נ הרה"צ חו"פ

רבי אשר יעקב

בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע ב"ד תמוז תשמ"ט

תנצב"ה

רע"נ הרה"ג איש צדיק תמים

רבי אהרן גרשון מנחם

ב"ד אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח

תנצב"ה

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב

זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה

דַּעֲתִיקָא סְתִימָא

דְּעֵרְתִידָא

לְאַתְגְּלִיא

לְעֵרְתִיד-לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשַׁת וַיִּקְהַל

ב.

(ח"ב סז)

וְעַל־כֵּן בְּכָל־מָקוֹם שֶׁנִּזְכַּר 'בְּנִין בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ, נִזְכַּר 'שַׁבַּת, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (וַיִּקְרָא יט, ג; יט, ל): "אֵת שַׁבַּת־תִּי
תִּשְׁמְרוּ, וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ". וְכֵן בְּכָל־מָקוֹם
שֶׁהִזְהִיר עַל 'מְלֶאכֶת־הַמִּשְׁכָּן, הִזְהִיר
מִקֵּדָם עַל 'שַׁבַּת' (כְּמוֹ כַּאֲשֶׁר בְּפֶרֶשֶׁת וַיִּקְהַל).

כִּי 'שַׁבַּת' מֵאִיר לְהַבִּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי
הַמִּקְדָּשׁ הוּא גַם־כֵּן בְּחִינַת 'עֵינַיִם,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יחזקאל כד, כא): "גָּאוֹן עֵזְכֶם,
מִחֲמַד עֵינֵיכֶם".

וְ'שַׁבַּת' הוּא בְּחִינַת הַגּוֹנֵן הַמְּאִירִין
בַּמִּקְדָּשׁ, כִּי 'שַׁבַּת' הוּא בְּחִינַת
'פְּחֵה־רְאוֹת', שֶׁהֵם "תִּלְתַּת גּוֹנֵינִי דְעֵינָא וּבֵת־
עֵינִי" (תְּקוּנַת־זֶהַר קכז), הַמְּאִירִין לְבֵית־
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינַיִם'.

ג.

(ח"ב פב)

'מִשָּׁה' פָּתַח דְּרָדְךָ־כְּבוֹשָׁה לִילְךָ בְּתִשׁוּבָה.
וְהַדְרָךְ שֶׁעָשָׂה הוּא כִּי: שֶׁקָּשַׁר
עֲצָמוֹ אֶפְלוֹ לְפָחוֹת־שְׁבִי שִׁירָאֵל וּמִסְרֵ־נַפְשׁוֹ
עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת לב, לב): "וְאִם אֵין
מַחְנֵי נָא".

זֶה פְּרוּשׁ (שְׁמוֹת לה, א): "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה"
וְכוּ' - שֶׁ'מִשָּׁה' הָיָה מְאַסֵּף וּמִיַּחַד
וּמִקָּשֶׁר עֲצָמוֹ, עִם כָּל יִשְׂרָאֵל, אֶפְלוֹ עִם
הַפָּחוֹת־שְׁבִי פָחוֹתִים.

זֶה פְּרוּשׁ (תְּהִלִּים נג, ד): "כָּל־כֶּסֶף יַחֲדוּ" -
אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֵנִי רוֹאֶה אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֵת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'."
שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
יְהִיָּה לָכֶם קֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת לה, א-ב)

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה" - לְמַחֲרַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים בְּשִׁירָד
מִן הַהָר. (רש"י: סְדֵר־עוֹלָם רַבָּה פ"ו)

הַקּוֹדֵשׁ לָהֶם אֶזְהַר שַׁבַּת לְצוּרֵי מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן,
לֹאמַר שֶׁאֵינוֹ דוֹחֵה אֵת הַשַּׁבַּת. (רש"י: מְכִילֵתָא וַיִּקְהַל)

א.

(ח"ב סו)

כְּשֶׁנִּתְרַצָּה הַקּוֹדֶשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל
בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים וְאָמַר: "סִלְּחֵתִי
כְּדַבְּרְךָ" (בַּמִּדְבָּר יד, כ) - אֲזִי כְּבִיכּוֹל נִגְדָּל "שְׁמוֹ
יִתְבָּרַךְ הַמִּשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ" (ירוּשְׁלָמִי תַעֲנִית פ"ב).

כִּי כְּשֵׁישׁ לְיִשְׂרָאֵל אֵיזָה עֲנַשׁ חֲסִי־וְשָׁלוֹם,
נֹוֹגַע אֶת־עֲצָמוֹ יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל. נִמְצָא:
כְּשֶׁנִּתְרַצָּה לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים - אֲזִי
נִגְדָּל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ.

זֶה שֶׁנִּצְטוּוּ תַכְפָּף לְמַחֲרַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים
עַל שַׁבַּת - כִּי "לְמַחֲרַת יוֹם־
הַכַּפּוּרִים' נִתְרַצָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל
וְהִזְהִירָם עַל 'מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן, וְאֲזִי
הִקְהִילָם מֹשֶׁה וְהִזְהִירָם עַל שַׁבַּת, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִטְעוּ לֹאמַר שֶׁמְלֶאכֶת־הַמִּשְׁכָּן דוֹחֵה
שַׁבַּת" (רש"י שְׁמוֹת לה, א-ב). וְ'שַׁבַּת שְׁמָא
דְּקִדְשָׁא־בְּרִידָה־הוּא" (זֶהַר יִתְרוֹ פח:). כִּי אֲזִי אַחַר
'יוֹם־הַכַּפּוּרִים', נִתְגַּלָּה בְּחִינַת "שֵׁם ה'".

וְעַל־כֵּן קוֹרִין מְחַרַּת יוֹם־הַכַּפּוּרִים: "שֵׁם
ה'" - כִּי אַחַר הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה
שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, נִגְדָּל שֵׁם ה'.

שָׁסַג מְכַל וְכָל מִהְקַדוֹשֵׁי-בְרוּךְ-הוּא, אֶף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ אֲנִי שְׁנֵהִיחַ יַחַדוֹ - לְיַחַד וּלְקַשְׁר עִמּוֹ, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה.

כִּי יֵשׁ בְּחִינַת 'אַלְקוּת', אֲפֹלוּ בְּדִיוּטֵא-הַתַּחַתוֹנָה, אֲפֹלוּ בְּעֵשְׂרָה בְּתָרֵי דְמַסְאָבוּתָא, לְקַיִם (תְּהֵלִים קג, יט): "וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה".

ד.

(חֲזִי-מוֹהֵר"ן תב)

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ'. דַּע לְפִי שֶׁמֹּשֶׁה רִבְּנוּ עַל-יִוֵּה-שְׁלוֹם הָיָה מִבְּחִינַת 'סוּד-אָבָא', וְכֵן 'דוּר הַמְדָּבָר' הָיָה מֵאוֹתָהּ הַבְּחִינָה עֲצֻמָּה, וּלְפִי שֶׁעָשׂוּ אֶת הַעֲגֹל, הִצְרִיךְ מֹשֶׁה לְהַקְהִיל וְלֵאסֹף אוֹתָם אֵלָיו, לְהַחְזִירָם לְשִׁרְשָׁם שֶׁיְהִיוּ נִכְלָלִים בּוֹ, לְהֵאִיר בָּהֶם אוֹר הַקְּדוּשָׁה, לְהַסִּיר מֵעֲלֵיהֶם טְמֵאת הַעֲגֹל.

וְזֶה שִׁפְתוֹבֵב: "אֶת כָּל עַדְת" - שֶׁהָיוּ מְסוּד הַדַּעַת. וְהֵנָּה גַם עַר"ב וְר"ב בְּגִימַטְרִיא דַּע"ת, לְפִי שֶׁגַם הֵם הָיוּ מִבְּחִינַת הַדַּעַת זֶה, מִן הַסִּיגִים שִׁבּוֹ.

וּלְפִי שֶׁהֵם חֲטָאוּ בְּהַקְהִיל, שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמְדָּבָר טז, ג): "וַיִּקְהָלוּ עַל אַהֲרֹן" - הִצְרִיךְ הַקְהֵל אַחֵר לְתַקְנָם, וְלָכֵן עֲבָשׁוּ נֶאֱמַר: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה".

(סְפָר-הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, פְּרַשְׁת וַיִּקְהַל)

"וְהִבִּיטוּ אַחֲרַי מֹשֶׁה" (שְׁמוֹת לג, ח). רַבֵּי אֲמִי דְרַשׁ לְשִׁבְחָ: טוֹבָא לְיִבּוּקִיא דְהָא כְּדִין יִנְקִין [אֲשֶׁרִי לְאִשָּׁה מִיִּנְקַת שְׁהִינְקָה בֵּן כְּנָה]. רַבֵּי יִצְחָק דְרַשׁ לְגִנְאִי: הָיוּ מְסַתְּכָלִין מֵאַחֲרָיו וְאִמְרִין, חֲמִי צְוֹאֲרָה, חֲמִי שְׁמָה, אֲכִיל מְדִידִין, שְׁתֵּי מְדִידִין [רְאוּ צְוֹאֲרוֹ, רְאוּ שׁוּקִיו, אִיךְ שְׁמָנִים וְרֻחְבָּיִם, מִפְּנֵי שְׁאוּכָל מְשָׁלָנ].

(תַּנְחוּמָא תְּשֵׁא כּו)

פַּעַם-אַחַת הָיוּ אֲנִשְׁי-שְׁלוֹמֵנוּ קוֹבְלִים לְפָנָיו: "שִׁקְשָׁה לָהֶם לְסַבֵּל עֵינֵי הַמַּחְלָקַת וְהַרְדִּיפוֹת" וְכוּ'!

עָנָה וְאָמַר לָהֶם: "תֵּאֱמִינוּ לִי, שֵׁישׁ בְּיָדִי כַּח לְעֵשׂוֹת שְׁלוֹם עִם כָּל הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם הוֹלֵק עָלַי, אֲבָל מָה אֶעֱשֶׂה שֵׁישׁ מְדַרְגּוֹת וְהִיכָלוֹת כְּאֵלוּ, שְׁאִי-אֶפְשָׁר לָבֵא אֵלֵיהֶם רַק עַל-יְדֵי 'מַחְלָקַת'!"

וְהִרְאִיָּה: כִּי 'מֹשֶׁה רִבְּנוּ' עַל-יִוֵּה-שְׁלוֹם, בּוֹדֵאֵי הָיָה לוֹ 'בַּח-הַמוֹשֶׁה'

לְהַמְשִׁיךְ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל אֵלָיו (עֵינֵי לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן ח"א ע), כְּדַכְתִּיב (שְׁמוֹת לה, א): "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - כִּי "הוּא הָיָה ה'דַּעַת' שֶׁל כָּל-יִשְׂרָאֵל" (זֶהר פְּקוּדֵי רַכֵּא), וְהָיָה בְּכַחוֹ לְהַקְהִיל וְלְהַמְשִׁיךְ כָּלֵם אֵלָיו.

וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן מָה כְּתִיב (שָׁם לג, ח): "וְהִבִּיטוּ אַחֲרַי מֹשֶׁה",

וְדַרְשׁוּ רַז"ל מָה שֶׁדַּרְשׁוּ וְכוּ', (קְדוּשֵׁין לג: תַּנְחוּמָא תְּשֵׁא כּו הַמּוֹבָא לְעִיל), וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה עוֹד.

וְכַל-זֶה: כִּי יֵשׁ דְּבָרִים כְּאֵלוּ, שְׁאִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא אֵלֵיהֶם רַק עַל-יְדֵי 'מַחְלָקַת' שֶׁחוֹלְקִין עָלָיו וְכוּ'.

ה.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, צִיצִית ז, יב - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהֵר"ן ח"ב ח, 'תַּקְנֵנוּ תוֹכְחָה')

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים" וְכוּ' (שְׁמוֹת לה, א). הַזְהִירָם אֲזַ עַל 'מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן', כְּפִמְבָּאָר שָׁם בַּפְּרָשָׁה. וְעַל-כֵּן הַקְהִילָם תַּחֲלָה, וְהַקְדִּים לְהוֹדִיעַ: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה" - שֶׁהַקְהִילָם קִדְּם שֶׁהַזְהִירָם עַל 'מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן'.

כִּי הַמְּשָׁפָן - הוּא בְּחִינַת 'בֵּית הַתַּפְּלָה', שֶׁנִּבְנָה מִרְבוּי הַבְּתִים, הַנַּעֲשִׂים עַל-יְדֵי שְׁנַתְּכָנְסִין וְנִקְהָלִים עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַחַד - שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצְטָרְפִין בְּצִרוּפִים רַבִּים וְנִפְלְאִים, וְנִתְרַבֵּין הַבְּתִים מְאֹד.

וְעַל-כֵּן הַקְדִּים לוֹמַר: "וַיִּקְהַל מֹשֶׁה", "וַיִּקְהַל" דִּיקָא - כִּי עַקֵּר בְּנֵין הַמְּשָׁפָן שֶׁהוּא 'בֵּית הַתַּפְּלָה', נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי בְּחִינַת "וַיִּקְהַל", עַל-יְדֵי רְבוּי הַצְּרוּפִים שֶׁמִּצְטָרְפִין, עַל-יְדֵי הַקְּבוּץ שֶׁנִּקְהָלִין יַחַד, שֶׁנַּעֲשִׂין מֵהֶם 'בְּתִים רַבִּים' עַד אֵין מְסַפֵּר, שֶׁמֵּהֶם נִבְנָה הַמְּשָׁפָן שֶׁהוּא 'בֵּית הַתַּפְּלָה'.

ו.

(לקוטי־הלכות, בית־הכנסת ו, כד־כה - על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תוכחה')

רְאוּי לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל מַה דְּאִפְשָׁר, בְּשִׁהוּלָךְ בַּדְרָה, אוֹ עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵ-וּמִתֵּן בְּבֵיתוֹ: שִׁיתְחַבֵּר עִם כְּשָׂרִים וְהַגּוֹנִים, וַיְהִיָּה רְגִיל בְּכָל פֶּעַם לְדַבֵּר עִמָּהֶם בְּדַבְרֵי־תוֹרָה וַיְרַאת־שָׁמַיִם - בְּאִפְּן שֶׁיִּזְכִּיר אֶת חֲבֵרוֹ, אוֹ חֲבֵרוֹ יִזְכִּיר אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם, מִהַתְּכַלִּית הָאֲחֵרוֹן וְכוּ'.

וְאִפְלוּ אִם אֵינוֹ מוֹצֵא חֲבָרִים כְּאֵלוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן - עַל־כָּל־פָּנִים צָרִיךְ לְזַהֵר בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ: שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח בְּהִשְׁמֵי־יִתְבָּרֵךְ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן, וַיְהִיָּה מִשְׁתוֹקֵק תָּמִיד בְּרִצּוֹן חֲזֵק, לְהַמְשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת חֲבֵרָיו הָעוֹסְקִים עִמּוֹ, לְהִשְׁמֵי־יִתְבָּרֵךְ וְתוֹרָתוֹ.

כִּי זֶה כָּל כּוֹנֵת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ שֶׁמְסַבֵּב עִסְקֵי הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן וְהַמְּלָאכּוֹת בְּעוֹלָם - שֶׁהֵבֵל בְּשִׁבִיל בְּרוּרִים. וְעָקֵר: שֶׁעַל־יְדֵי הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן וְעִסְקִים, מִתְחַבְּרִים בְּגִי־אָדָם זֶה עִם זֶה, עַד שֶׁסּוּף־כָּל־סוּף יִתְגַּבֵּר הָאֱמֶת שֶׁבֵּלֵב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וַיִּמְשִׁיךְ אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ, עַד שֶׁיָּשׁוּבוּ בָּלֶם לְהִשְׁמֵי־יִתְבָּרֵךְ וְתוֹרָתוֹ.

וְהָעָקֵר: שִׁיתְחַבְּרוּ יַחַד וַיִּתְקַבְּצוּ אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שִׁיתְרַבָּה בְּשִׁכְנֵים רַבִּים עַד אִין חֵקֵר, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'בְּנִין הַמִּשְׁכָּן'.

נִמְצָא: מִי שֶׁעוֹסֵק בְּמִשְׁאֵ־וּמִתֵּן בְּכוֹנֵה זֹאת - בּוֹדָאֵי הוּא עוֹסֵק אִזּוֹ בְּמִלְאכַת־הַמִּשְׁכָּן - כִּי כָּל־זֶה הוּא בְּחִינַת 'מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן וְקִיּוּמוֹ'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לַה, א): "וַיְקַהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת אוֹתָם", וְאִז צִוָּם עַל 'מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן', וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שַׁבָּת ע.) מְפָסוּק זֶה ל"ט מְלָאכּוֹת.

[לְשׁוֹן הַגְּמָרָא שַׁבָּת ע. הַנ"ל: "וַיְקַהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵלֶּה הַדְּבָרִים וְגו', שֶׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה". "דְּבָרִים", "הַדְּבָרִים", "אֵלֶּה הַדְּבָרִים" - אֵלוֹ שְׁלֹשִׁים־וְתֵשַׁע מְלָאכּוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי. (רש"י: "דְּבָרִים" - מִשְׁמַע תְּרִי. ה' [הַדְּבָרִים] - לְרַבּוֹת הוּא, הָרִי שֶׁלְשָׁה. "אֵלֶּה" - בְּגִמְטְרִיא שְׁלֹשִׁים־וְתֵשַׁע, הָרִי שְׁלֹשִׁים־וְתֵשַׁע).]

וְעַל־כֵּן הַקְּדִים לֹאֵמַר: "וַיְקַהֵל מֹשֶׁה" - כִּי עָקֵר 'בְּנִין הַמִּשְׁכָּן' הָיָה: בְּשִׁבִיל הַקְּהֵלָה וְהַקְּבוּץ וְהַבְּנִיָּסָה, כְּדִי שִׁיקְהֵלוּ וַיִּתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל שָׁם, כְּדִי שִׁיתְרַבָּה 'בֵּית הַתְּפִלָּה' בְּרַבּוּי עֲצוּם וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן אִז רָמַז לָהֶם ל"ט מְלָאכּוֹת בְּפָסוּק "אֵלֶּה הַדְּבָרִים" שֶׁכְּלוּלִים בְּמִשְׁכָּן (שַׁבָּת שָׁם) - לְהַזְרוֹת אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל: שֶׁיַּעֲשׂוּ כָּל ה' ל"ט מְלָאכּוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הָעִסְקִים וְהַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן - בְּבַחֲיַנַּת 'מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן'.

כִּי עָקֵר הַתְּקוּן: שִׁיְהִיָּה הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן וְהָעִסְקִים בְּבַחֲיַנַּת 'מְלָאכַת־הַמִּשְׁכָּן' - הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת "וַיְקַהֵל מֹשֶׁה" - שֶׁהוּא מַה שֶׁה'צִּדִּיק־הָאֱמֶת' בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', עוֹסֵק לְהַקְהִיל וּלְקַבֵּץ כָּל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶה עָקֵר 'בְּנִין הַמִּשְׁכָּן'.

שֶׁצָּרִיךְ כָּל אֶחָד לְכוּן דַּעְתּוֹ בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵ־וּמִתֵּן וְהָעִסְקִים: שִׁיזְכֹּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַתְּקַבֵּץ וּלְהַתְּחַבֵּר עִמָּהֶם, עַל־יְדֵי ה'צִּדִּיקָה' שִׁיתֵּן לָהֶם וְכוּ'.

[עֲנִינֵי ה'קְבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְה'אֲסִיפָה' שֶׁל אֲנָשֵׁי הַצִּדִּיק יַחְדוּ - נִמְצָאִים ב'פְּרֻשַׁת וַיְחִי' בְּפָסוּקִים (בְּרֵאשִׁית מֵט, אֲב-): "הָאֲסִיפּוּ; הַקְּבִצוּ".]

2.

(לקוטי הלכות, תערוכות ה, ה - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נט, 'היכל-הקדש')

"ויקהל משה וכו' (שמות לה, א).
 "הזהירם על מלאכת המשכן, ומקדם הזהירם על שמירת שבת, להורות: שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת", כמו שאמרו רז"ל (מכילתא ויקהל; רש"י שם).

ולכאורה קשה: מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת? הלא אין שום מצוה שאין זמנה קבוע דוחה שבת!?

אך הענין: כי מלאכת בנין המשכן וכליו, זה בחינת בנין היכל הקדש, כי על-ידי בנין המשכן שרתה השכינה בישראל, ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים, וישבו בתשובה - שכל-זה הוא בחינת בנין היכל-הקדש המבאר בהתורה הנ"ל (ח"א נט).

כי כמו שנבנה המשכן בגשמיות, שעקרו היה בשביל ה' היכל הקדש' שהוא לפני הפפרת אשר שם הארון - כמו-כן נבנה 'משכן' ו'היכל הקדש' ברוחניות, מנפשות ישראל שנתקרבו להשם-יתברך, על-ידי משה שהחזירן בתשובה.

נמצא: ש'בנין המשכן' הוא בחינת בנין היכל הקדש' - שזה העסק יקר וחשוב מאד מאד אצל השם-יתברך, יותר מכל העבודות שבעולם, כי זה עקר גדלותו וכבודו של השם-יתברך, כשהרחוקים ביותר נתקרבים אליו.

כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, מאמר הזהר-הקדוש (יתרו סט): "כד אתי יתרו, בדין אתיקר ואתעלי שמא דקדשא-

בריך-הוא עילא ותתא" [כאשר בא יתרו, אז התכבד והתעלה שמו של הקדוש-ברוך-הוא למעלה ולמטה].

וכמו שכתוב בזהר-הקדוש עוד בכמה מקומות (תרומה קכח): "זכאה מאן דאחד בידי דחיבא" [אשרי מי שאוחז ביד החוטא].

וזה העסק של בנין היכל הקדש' מנפשות ישראל המתקרבים על-ידו להשם-יתברך, שהוא בחינת בנין-המשכן' כנ"ל - זהו בחינת 'שמירת שבת'.

כמו שמבאר בהתורה הנ"ל על מאמר הזהר (בראשית ה:): "את שבתתי תשמרו" (שמות לג, יא): "דא עגולא ורבויע דלגו" וכו', עין-שם היטב [מובא להלן].

ועל-כן היה עולה על הדעת: ש'מלאכת המשכן' היא דוחה 'שבת', מאחר ש'מלאכת המשכן' הוא בחינת בנין היכל הקדש', שזהו בעצמו בחינת 'שמירת שבת', בחינת "את שבתתי תשמרו" הנ"ל.

על-כן הזהירנו השם-יתברך מקדם על 'שמירת שבת', ובכל מקום שהזהיר על 'מלאכת המשכן' הזהיר מקדם על 'שבת' - להורות: "שאין מלאכת המשכן דוחה שבת".

כי באמת: עקר בנין המשכן' שהוא בחינת בנין היכל הקדש' הנ"ל - הוא דיקא על-ידי 'שמירת שבת', על-ידי שבטלים בשבת מכל מיני מלאכות, אפלו מ'מלאכת הקדש' של בנין המשכן, כי 'שבת' היא בחינת 'בטול גמור' אל ה'אור אין-סוף', ששם 'תכלית המנוחה והשביטה', שזהו בחינת ה'צדיק-האמת', "שהוא בחינת שבת" (זהר נשא קמד:).

כי כבר מבאר לעיל: שיהי העסק לקרב נפשות להשם-יתברך, שהוא בחינת 'בנין היכל הקדש', הוא דבר קשה וכבד מאד, מחמת שיש שאסור לקרבו כלל; ואפלו אותן שצריכין לקרב, צריכין לזה 'אש המשפט' וכו'.

על-כן צריכין לזה תפלה הרבה; וגם זה קשה לקיים פראוי, כי מי יודע לסדר תפלתו פראוי, בפרט על עסק גדול כזה שבו תלויים כל העולמות.

על-כן עקר 'בנין היכל הקדש' הנ"ל - הוא על-ידי ה'בטול של שבת', שהוא בחינת ה'צדיקהאמת'.

כי ב'שבת', השכינה שובתת ואינה מבררת ברונים, ואז הוא בחינת 'בטול הקלפות', כמו שכתוב בהתורה הנ"ל.

הינו: כי בשבת נעשין כל התקונים ממילא, על-ידי הבטול והשביטה והמנוחה, ואין צריכין אז לעורר 'אש המשפט' הנ"ל לברר ברונים.

נמצא: שב'שבת', נעשה 'תקון הנפשות' של בחינת 'היכל הקדש', ממילא, על-ידי ה'מנוחה והשביטה והבטול של שבת'.

רק בחל צריכין לעסק בבחינת 'תקון הנפשות' על-ידי 'אש המשפט', שעל-ידי זה נבנה ונתקיים ה'היכל הקדש' שהוא בחינת ה'משפן' כנ"ל.

ועל-כן אי אפשר לעסק בבנין הזה, כי אם על-ידי ה'בטול של שבת דיקא'.

על-כן "אין מלאכת המשפן דוחה שבת" - כי אדרבא: דיקא על-ידי שביתת שבת בתכלית המנוחה והבטול אל

האין-סוף - על-ידי-זה דיקא יכולין לעסק בחל בבנין ההיכל הקדש, על-ידי 'תקון אש המשפט', שהוא בחינת 'מלאכת המשפן'.

"לא תבערו אש בכל משבתים ביום השבת"
(שמות לה, ג)

- והענין להזהר מ'פעם' ב'שבת-קדש' -

"זכאה איהו מאן דנטיר דירה לטיבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נירא דגיהנם, דעלה אתמר: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת". (תקוני-זהר פה.)

ח.

(ח"א נז, ו-ח)

על-ידי ה'צום', אויבין נופלים לפניו. כי על-ידי ה'פעם' הבא מה'כבד', בחינת "כבד פועם" (ברכות סא:), נתעורר ה'מקטרג הגדול', שהוא "עשו, הוא אדום" (בראשית לו, א-ח) - "שאחזתו בכבד" (זהר פנחס רלד. תקוני-זהר נב. נג. קז:).

והוא "אדמוני" (בראשית כה, כה), שהוא בחינת 'כבד', שהוא 'מלא דם'.

אבל כשיזכה לבחינת 'ענג שבת' - אז אין צריך ל'צום' - כי פועל באכילתו, מה שפעל על-ידי ה'צום', הינו: "להשביט אויב" (תהלים ח, ג). כי 'אכילת שבת', קדש היא, "וכל זר לא יאכל קדש" (ויקרא כב, י).

ואז נכנע ה'כבד', ונתבטל כחו. בבחינת (זהר תרומה קלה:): "וכל שולטני רגזין", שהם בחינת: "כבד פועם" - "כלהו ערקין ואתעברו" (זהר שם).

ונתגדל ה'מחהחכמה' ומאיר בפניו, בבחינת (זהר שם): "ואנפהא נהירין בנהירו עלאה".

וְאָז: "וּכְלָא אֶהְבֵּה" (זהר וְאֶתְחַנֵּן רסז);
בְּבַחֲנִינָת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ז): "אֶהְבֵּה
בַּתְּעֻנּוּגִים", וְכִלְזָה מ'עֲנֵג־שַׁבָּת הַנ"ל.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי יח, יח): "מְדַנִּים יִשְׁבִּית הַגּוֹרֵל".
"גּוֹרֵל" - זֶה בְּחִינַת 'עֲנֵג־שַׁבָּת', בְּחִינַת
(דְּנִיאל יב, יג): "וְתַנּוּחַ וְתַעֲמֹד לְגִרְלָךְ
לְקֶץ הַיָּמִין", שָׁאז יִהְיֶה "כָּלוֹ שַׁבָּת" (תְּמִיד פ"ז
מ"ד; רֹאש־הַשָּׁנָה לֹא. סִנְהֶדְרִין צז).

וְזָה: "וְתַנּוּחַ" - זָהוּ בְּחִינַת (שְׁמוֹת כ, י):
"וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי".

וְ"גּוֹרֵל" הַזֶּה שֶׁהוּא 'שַׁבָּת', מְבַטֵּל
"מְדַנִּים" (מִשְׁלֵי יח, יח), וְ"צָרִים"
(תְּהִלִּים פ, ט; אִיכָה א, ז), כִּפְ"ל.

ט.

(ח"א נט, גיה)

עַל־יְדֵי שְׁמֻקְרַב נַפְשׁוֹת לְהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ,
וְעַל־יְדֵי 'הַתְּבוּדָדוֹת' שְׁמֻתְבוּדָד
וּמְשִׁיחַ בֵּינוֹ לְבִין־קוֹנוֹ, וְשׁוֹפֵט וְדָן עֲצָמוֹ עַל
כָּל מַה שֶׁעָשָׂה (עַל־פִּי קַצְוֹר לְקוֹסְטִימוֹהֶר"ן) -
זֹכֶה לְשְׁמִירַת־שַׁבָּת, שֶׁהוּא 'בְּטוֹל הָרַע
וְהַקְּלָפוֹת'.

וְזָהוּ בְּחִינַת (הַקְּדָמַת הַזֶּהר ה: - עַל שְׁמוֹת לֹא, יג;
וַיִּקְרָא יט, ל; כו, ב): "אֶת שַׁבְּתוֹתַי
תִּשְׁמְרוּ" - "שַׁבְּתוֹתַי, דָּא עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ
דְּלָגוּ".

"עֲגוּלָא" - בְּחִינַת 'כְּפֹא־כְבוֹד', בְּחִינַת
(מְלָכִים־א י, יט): "וְרֹאשׁ עֲגוּלָא
לְכֹפֵא".

וְ"רַבּוּעַא" - דָּא מְשַׁפֵּט, בְּבַחֲנִינַת (שְׁמוֹת
כח, טז): "רַבּוּעַ יִהְיֶה כְּפוּל",
הַנֶּאֱמָר בְּחֻשְׁן־הַמְּשַׁפֵּט.

כִּי בְּחֹל, הַשְּׂכִינָה מְבַרְרַת בְּרוּרִים, וּבְשַׁבָּת
הִיא שׁוֹבֶתָה. וְלַעֲתִיד שִׁתְּבַטֵּל כָּל

הָרַע, אָזִי יִהְיֶה "יוֹם שְׁכָלוֹ שַׁבָּת" (תְּמִיד פ"ז
מ"ד; רֹאש־הַשָּׁנָה לֹא. סִנְהֶדְרִין צז).

עַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'עֲגוּלָא וְרַבּוּעַא', שֶׁעַל־יְדֵם
נִתְבַטֵּל הָרַע, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְהוּה
בְּחִינַת "שַׁבְּתוֹתַי", בְּחִינַת "עֲגוּלָא
וְרַבּוּעַא".

וְעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיֶה לוֹ כַּח לְהַעֲמִיד
'תְּלַמִּידִים־הַגּוֹנִים', וְלַהֲמַשִּׁיךְ
בָּהֶם "רוּחַ חֲכָמָה" (שְׁמוֹת כח, ג; דְּבָרִים לד, ט).

וְזָהוּ (ישַׁעְיָה נו, ה): "וְנָתַתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי
וּבְחֹמֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מִבְּנֵים
וּמִבְּנוֹת". "יָד וְשֵׁם" דִּיקָא, בְּזָכוֹת 'שְׁמִירַת
שַׁבְּתוֹתַי הַנ"ל' (פְּסוּק הַקֶּדֶם שֵׁם בִּישַׁעְיָה נו, ד: "כֹּה
אָמַר ה' לְפָרִיסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שַׁבְּתוֹתַי") - הַיְנוּ:
"עֲגוּלָא וְרַבּוּעַא הַנ"ל.

"יָד" - בְּחִינַת "רַבּוּעַא", בְּחִינַת 'מְשַׁפֵּט'
הַנ"ל, בְּבַחֲנִינַת (דְּבָרִים לב, מא): "וְתִאֲחַז
בְּמִשְׁפַּט יְדִי".

"שֵׁם" - בְּחִינַת "עֲגוּלָא", בְּבַחֲנִינַת (תְּהִלִּים
כג, ג): "יִנְחֵנִי בְּמַעְגְּלֵי צְדָק לְמַעַן
שְׁמוֹ".

וְ"יָד" - הַיְנוּ: שִׁיחָה לוֹ כַּח לְהַעֲמִיד
'תְּלַמִּידִים־הַגּוֹנִים', וְלַהֲמַשִּׁיךְ בָּהֶם
"רוּחַ חֲכָמָה" וְכו'.

וְ"שֵׁם" - הַיְנוּ: שִׁיזְכָּה לְשֵׁם־טוֹב, שְׁכָל
הַנַּפְשׁוֹת יִתְאָוֶו תְּאֹוָה לְהִיּוֹת
נְשָׂרְשִׁים בְּשְׁמוֹ, כִּי ה'שֵׁם' הוּא ה'נַפְשׁ' וְכו'.

וְל'שֵׁם' הַזֶּה יִזְכּוּ - מַחֲמַת בְּחִינַת 'חֹמָה',
בְּחִינַת 'מְאָרִיךְ אָף', שִׁיכַבֵּשׁ
כַּעֲסוֹ. כִּי 'עֲשִׂירוֹת' וְכַבִּישַׁת־כַּעֲס' - בְּחִינָה
אֲחָת, וְנִקְרָאִים 'חֹמָה' וְכו'.

וְעַקֵּר 'שְׁמִירַת־הַשֵּׁם', 'שְׁמִירַת־הַנַּפְשׁ' -
אֵינוֹ אֶלָּא שִׁישְׁמֹר מ'כַּעֲס' - כִּי

ה'פעס' פוגם ב'נפשו' וכו'. אבל בפשוטמר עצמו מ'פעס' וכו' - אזי כל הנפשות תאבים להכלל ב'נפשו' וכו'.

נמצא: שעלידי שהוא מתאבל על ה'בית המקדש' - מכניע מאורי-אש, ומתגברין מאורי-אור, שהם בחינת 'שבת'.

י.
(ח"ב סז)

וזהו מה שעבר, אין - כי כבר נשרף בית מקדשנו. אך פעת שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו, ולחזור ולבנות בית מקדשנו - ראוי לנו שלא לעכב חסדו שלום בננין בית המקדש, רק להשתדל בבנינו.

וזה: "מתאבל" - ראשי-תבות (שמות לה, ג): "לא תבערו אש בכל משבתיכם". כי עלידי שמתאבלין, נכנעין מאורי-אש, כנ"ל.

על-כן מאד צריך לזהר לקום ב'חצות', ולהיות מתאבל מאד על 'הרבן בית המקדש' - כי אולי בגלגול הראשון ה'יה הוא הגורם שיחרב ה'בית המקדש'. ואפלו אם לאו, אולי הוא מעכב עתה בננין בית המקדש, ונחשב גם-כן פאלו הוא גרם להחריבו.

וזהו: "ביום השבת" - כי אזי מאירין מאורי-אור, שהם בחינת 'שבת', בחינת: "תלת גונין דעינא ובת-עין", שהם מאירין לה'בית המקדש', בבחינת (ויקרא יט, כ, ב): "את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו".

והשם יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון (ישעיה סא, ג): "לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר". 'פאר' תחת 'אפר' דיקא.

יא.

(לקוטי-הלכות, שבת ה, א - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, בראשית, לעיני כל ישראל)

וזה בחינת 'שבת', כי "שבת שמא דקדשא-ברין-הוא" (זהר יתרו פח:), כמבאר בהתורה הזאת (ח"ב סז), ובשביל-זה אסורים כל המלאכות בשבת שהם ל"ט מלאכות.

"פאר" - זה בחינת ה'מחין', בחינת 'תפלין', בחינת "ראש בית" (תקוני-זהר יח: כד.), בחינת 'פכליות הגונין', בחינת: "תלת גונין דעינא ובת-עין" (שם קכו:), בחינת 'מאורי-אור', בחינת 'שבת' המאיר ל'בית-המקדש'.

ובשביל-זה יצאה הבערה ופרטה אותה התורה בפרטיות, כמו שכתוב (שמות לה, ג): "לא תבערו אש בכל משבתיכם", וכמו שאמרו רז"ל (שבת ע.): "הבערה בכלל היתה, ולמה יצאה, אלא לחלק יצתה" וכו'.

"אפר" - זה בחינת 'מאורי-אש'.

ולכאורה קשה: למה יצתה הבערה דיקא, לחלק בין הל"ט מלאכות, ולמה לא יצאה מלאכה אחרת לחלק!?

"תחת אפר" - הינו: שיהיו נכנעין מאורי-אש, שעל-ידם נשרף ה'בית המקדש'. ויתגברו מאורי-אור, שהם 'קיום ה'בית המקדש'.

אך על-פי [התורה] הנ"ל מבאר היטב: כי כל הל"ט מלאכות, שהם 'הלול שבת',

הם בבחינת 'מאורי-אש', כמובן בהתורה הנ"ל: ש'שמירת שבת' שהיא 'שם ה' וכו', הוא בחינת 'מאורי-אור'. ולתפוך: 'ל"ט מלאכות' שהם 'הלול שבת', הוא בחינת 'מאורי-אש', שהוא 'הפך שם ה', כמבאר שם, עיני-שם.

ועל-כן פרטה התורה מלאכת ה'הבערת אש' דיקא, בשביל לחלק בין ה'ל"ט מלאכות' - כי באמת: כל אסור מלאכה בשבת של כל ה'ל"ט מלאכות, עקר האסור הוא: שלא להגביר בחינת 'מאורי-אש', שהם בחינת 'הלול שבת' - שהוא 'שם ה', בחינת 'מאורי-אור', כנ"ל.

ועל-כן פרטה התורה 'אסור הבערה' דיקא לחלק בין ה'ל"ט מלאכות' - כי כל 'אסור הל"ט מלאכות', הם בבחינת 'מאורי-אש', שהוא בחינת "לא תבערו אש" וכו', וכנ"ל.

ועיני-שם מה שכתב שם רבנו ז"ל על פסוק זה: "לא תבערו אש ב'כל מ'שבתים ביום השבת", שהוא ראשי-תבות 'מתאב"ל'.

יב.

(לקוטי-הלכות, תערובות ה, ה - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נט, 'היכל הקדש')

בשבת השכינה שובתת ואינה מבררת ברורים, ואז הוא בחינת 'בטול הקלפות', כמו שכתוב בהתורה הנ"ל (ח"א נט).

כי בשבת נעשין כל התקונים ממילא, על-ידי הבטול והשביתה והמנוחה, ואין צריכין אז לעורר 'אש המשפט' לברר ברורים. ועל-כן אסורים כל המלאכות בשבת, מחמת שאז אין ברור, כידוע: שזהו טעם אסור מלאכה בשבת.

ועל-כן כללה התורה כל המלאכות שאסורין בשבת, ב'אסור הבערת אש', כמו שכתוב (שמות לה, א): "לא תבערו אש בכל משבתים ביום השבת".

כי עקר 'אסור מלאכה בשבת', מחמת שאז אין ברור, ואין צריכין אז לעורר 'אש המשפט' בשביל לדחות ה'קלפות'.

כי אז הוא שביתה ומנוחה גדולה, והקלפות נדחו כבר בערב-שבת, בעת בניסת שבת, על-ידי 'אש-המשפט' שעסקו בו הצדיקים בכל ימי החל, בבחינת (שיר-השירים ח, ו): "רשפיה רשפי אש" וכו', שזהו 'סוד רחיצת חמין בערב-שבת', כמובא במקום-אחר (ח"א יט).

"קחו מאתכם תרומה לה" (שמות לה, ה)

יג.

(ח"ב עא)

נמצא לקמן בפסוק (שמות לה, כב): "כל נדיב לב הביאו".

"זהב וכסף ונחשת" (שמות לה, ה)

יד.

(ח"א כה, ד)

'התגלות גדלות הבורא' - הוא על-ידי 'צדקה' שנותנין לעני הגון!

כי עקר הגדלה והפאר - הוא 'התגלות הגונין'.

ו"כסף וזהב" (שמות כה, ג) - הן הן ה'גונין', כי "גונין עלאין בהם" (זהר תרומה קמז).

‘צדקה’, ‘שכל פרוטה נצטרף לחשבון גדול’ (בבא בתרא ט.).

טו.

(ח"א נו, ה)

‘ניצוצי הקדשה’ - הם בחינת ה'גונין'
על אופן שיש ב'זהב
וכסף ונהשת" (שמות כה, ג - זהר תרומה קמז).
שהם ה'ממון'.

“ויבאו האנשים על הנשים” (שמות לה, כב)

טז.

(ח"א רסד)

‘צדקה’ - היא תקוה הברית. כי פגם-
הברית הוא: כי הוא היה צריך
להשפיע בקדשה למקום שצריך להשפיע,
והוא סלק ההשפעה משם, והמשיכה חס-
ושלום למקום אחר.

ועל-כן ה'תקון' על-ידי ה'צדקה', שעל-
ידי-זה חוזר ומשפיע לשם, אל
הקדשה, ועל-ידי-זה נתתקן.

וזה בחינת (שמות לה, כב): “ויבאו האנשים
על הנשים”, הנאמר ב'נדבת המשכן'.
הינו: בחינת 'זווג' שנעשה על-ידי ה'צדקה'
של 'נדבת המשכן' כנ"ל.

ועל-כן כשנותן ל'עני שאינו הגון' - אזי
אדרבא הוא נפגם יותר, כי חוזר
ומשפיע למקום שאינו צריך.

ועין במקום-אחר (לקוטי מוה"ר ח"א כט; לא; נד
- ספורי מעשיות, מעשה יג משבעה בעטלערס,
ביום הששי), שמבאר גם-כן: ש'צדקה' הוא
'תקוה-הברית'.

ו'גונין-על-אין' המלבשים ב'כסף וזהב"
- אין מאירין אלא
כשבאים ל'איש-הישראלי', כי שם מקומם,
ונכללים זה בזה, ומתנהרין אלו ה'גונין',
בבחינת (ישעיה מט, ג): “ישראל אשר בה
אתפאר” - כי מקום ה'גונין', אינו אלא אצל
'איש-הישראלי'.

וכשמתנהרין ה'גונין' - אזי הקדוש-
ברוך הוא מתגדל ומתפאר
בהם, בבחינת (תני ב, ח): “לי הכסף ולי
הזהב”. ומחמת ה'פאר', הכל מסתכלין בו -
כי בלם מתאווין להסתכל בו.

אבל כל זמן שה'כסף וזהב" אצל
ה'עכו"ם' - אזי ה'גונין' נעלמים
אורם, ואינם מאירין, כי אין שם מקומם, כי
אין מקומם אלא אצל 'איש-הישראלי',
בבחינת: “ישראל אשר בה אתפאר” - כי
שם 'פאר הגונין'.

ובשביל-זה: העכו"ם תאבין ל'ממון-
ישראל'! - אף-על-פי שיש
להעכו"ם “כסף וזהב” הרבה, תאבין ל'דינר
של יהודי', באלו לא ראה ממון מעולם!

וזה: מחמת שה'כסף וזהב" שיש תחת
ידם, אין ה'גונין' מאירין, ואין ה'חן'
שורה על ממון שלהם, כי עקר ה'פאר'
וה'חן' לא נתגלה אלא אצל ישראל.

ועל-ידי 'צדקה' שנותן מממונו - נתתקן
כל ממונו, ונתגליו ה'גונין'
ומאירין, ונעשה כל ממונו בבחינת: “לי
הכסף ולי הזהב”.

וזהו (שיר-השירים ז, ה): “עיניך ברכות
בחשבון”. “עיניך” - זה ה'גונין',
בחינת “כסף וזהב” - נתברכין על-ידי

"כל נדיב לב הביאו" (שמות לה, כב)
 - ענין נדיבות לב' -

יז.

(ח"א יג, א)

לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, אִי־אֶפְשָׁר
 אֲלֵא עַד שִׁישְׁבַר תְּאֹות־מִמוֹן,
 וְשִׁבִירְתָּהּ הוּא עַל־יְדֵי 'צִדְקָה'.

כִּי אֵינָא בְּזִהַר (פְּנִיחָס רכד.): "רוחא נחת
 לְשִׁבְרָה חֲמִימָא דְלִבָּא, וְכַד נַחַת רוּחָא,
 לִבָּא מְקַבֵּל לָהּ בְּחִדּוּה דְנִגּוּנָא דְלִיּוּאֵי".

"רוחא" - זֶה בְּחִינַת 'צִדְקָה', שֶׁהִיא "רוח
 נְדִיבָה" (תְּהֵלִים נא, יד) - עַל־יְדֵי
 מְקַרְרִין 'חֲמִימוֹת תְּאֹות־מִמוֹן'.

יח.

(ח"א קמב)

'אֲבָרְהֵם' שֶׁהִיא "רֹאשׁ לְגֵרִים" (סְפָרָה מט:
 חֲגִיגָה ג), וְלֹא הָיָה לוֹ מִמֵּי לְלַמֵּד
 - לֹא הָיָה לוֹ רַק 'לֵב חוֹשֵׁק' לְהַשְׁמִיתָבְרָה.

וְעַל־כֵּן כָּל הַגֵּרִים נִקְרָאִים עַל שְׁמוֹ,
 וְנִקְרָאִים (תְּהֵלִים מז, י): "נְדִיבֵי
 עַמִּים עִם אֲלֹקֵי אֲבָרְהֵם", בְּחִינַת (שְׁמוֹת לה,
 כב): "נְדִיב לֵב" ('אֲבָרְהֵם' נִקְרָא 'נְדִיב', הֵיטָב מִה
 דְּאֵת אֲמֵר: "נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֲלֹקֵי אֲבָרְהֵם". שִׁיר
 הַשִּׁירִים רַבָּה ז, ה) - כִּי אֵין לָהֶם רַק מִה שְׁלֵבָם
 נִכְסָף לְהַשְׁמִיתָבְרָה, כְּמוֹ 'אֲבָרְהֵם'.

יט.

(ח"ב ד, א)

"וְאֵת הָעֹרְבִים צוִייתִי לְכַלְפֹּלְךָ" (מְלָכִים־א יז,
 ד) - זֶה בְּחִינַת 'צִדְקָה'.

כִּי בַתְּחִלָּה כְּשִׁמְתָחִילִין לְהַתְנַדֵּב לְ'צִדְקָה'
 - אֲזִי צְרִיכִין לְשִׁבַר הָ'אֲכֹזְרִיּוֹת' לְהַפְּכוֹ
 לְרַחֲמָנוֹת. וְזֶהוּ עֵקֶר 'עֲבוֹדַת הַצִּדְקָה'.

כִּי מִי שֶׁהוּא 'רַחֲמָן' בְּטַבְּעוֹ, וְנוֹתֵן 'צִדְקָה'
 מִחֲמַת 'רַחֲמָנוֹת' שְׁבִטְבְּעוֹ - אֵין זֶה
 עֲבוֹדָה - כִּי יֵשׁ גַּם כְּמֵה חֵיוֹת שֶׁהֶם רַחֲמָנִים
 בְּטַבְּעֵם. רַק עֵקֶר הָעֲבוֹדָה: לְשִׁבַר
 הָ'אֲכֹזְרִיּוֹת' לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוֹת'.

וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֹרְבִים צוִייתִי
 לְכַלְפֹּלְךָ" - כִּי הָ'עוֹרֵב' הוּא בְּטַבְּעוֹ
 'אֲכֹזְרִי', וְנִתְּהַפֵּךְ לְרַחֲמָנוֹת' לְכַלְפֹּל אֵת
 אֲלֵיהֶם. כְּמוֹ־כֵן צְרִיכִין בְּ'צִדְקָה' כַּנ"ל.

וְכָל הַ"נְדִיבֵי לֵב" (שְׁמוֹת כה, ב; לה, כב), כָּל
 מִי שֶׁהוּא 'נְדִבָן' - צָרִיךְ לִילְדֵי וְלַעֲבֹר
 בַּתְּחִלָּה דְרֹךְ בְּחִינַת זו, בְּחִינַת: "וְאֵת
 הָעֹרְבִים" הַנ"ל.

דְּהִינּוּ: שְׁבַתְחִלָּה צְרִיכִים לְשִׁבַר
 הָ'אֲכֹזְרִיּוֹת' שְׁלֵהֶם, מִה שִׁישׁ לָהֶם
 'אֲכֹזְרִיּוֹת' בַּתְּחִלָּה - לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוֹת',
 לְהַתְנַדֵּב לְ'צִדְקָה', כַּנ"ל.

כ.

(ח"ב טו)

דַּע: שֶׁהַצְּדִיק־הָאֵמֶת מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו
 הַקָּדוֹשׁ מ'בְּעַל־יְצִדְקָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהֵלִים קיט, קח): "נְדָבוֹת פִּי רִצָּה
 נָא ה'" - שֶׁהַצְּדִיק מְקַבֵּל דְּבוּר פִּיּו
 מ'נְדִיבֵי לֵב" (שְׁמוֹת כה, ב; לה, כב), דְּהִינּוּ
 'בְּעַל־יְצִדְקָה'.

ו'צִדְקָה' הִיא בְּחִינַת 'מִים', בְּבְחִינַת (שָׁם
 קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוֹר אָגַם מִים".

"הַצּוֹר" - זֶה בְּחִינַת (שָׁם עג, כו): "צוֹר
 לְבָבִי", כִּי יֵשׁ "לֵב אָבֹן" (יחֲזַקְאֵל יא,
 יט; לו, כו), דְּהִינּוּ: "אֲבִירֵי לֵב הָרְחוּקִים
 מִצִּדְקָה" (ישַׁעְיָה מו, יב).

וְזֶהוּ (תְּהֵלִים קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוֹר אָגַם
 מִים" - דְּהִינּוּ: שְׁנַתְּהַפֵּךְ לְלֵב רָד',

בְּחִינַת (איכה ב, יט): "שִׁפְכֵי כַמַּיִם לִבִּי נִכַח פְּנֵי ה'" - הִינּוּ: 'לֵב רַף' לְהִתְנַדֵּב לְאַדְקָה'.

כא.

(ח"ב עא)

וְדַע: שְׁעַלְיָדֵי 'אַדְקָה' - נַעֲשֶׂה ה'פְּלִי לְקַבֵּל עַל־יָדָה מ'נַעֲמֵהָעֲלִיּוֹן, "שְׁלַהוֹבִין דְּרַחֲמֹתָא, אֲשֶׁר עַל־יָדָם בָּא הַהוֹלָדָה" (תְּקוּנַיִזְהָר ל.א).

כִּי 'אַדְקָה' הִיא 'נְדִיבוֹת לֵב', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי".

ו'נְדִיבוֹת לֵב' - הִינּוּ: שְׁנַפְתָּח וְנִתְנַדֵּב הַלֵּב.

וְעַל־יָדֵיזָה נִפְתַּחִין 'שְׁבִילִין דְּלִבָּא, וְנַעֲשִׂין 'פְּלִי לְקַבֵּל "שְׁלַהוֹבִין דְּרַחֲמֹתָא", שְׁנַמְשְׁכִין מ'נַעֲמֵהָעֲלִיּוֹן'.

וַיֵּשׁ 'אַדְקָה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ 'אַדְקָה שֶׁל חוּץ־לְאֶרֶץ. וְעַקֵּר הוּא ה'אַדְקָה שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל־יָדָה נַעֲשֶׂה 'פְּלִי לְקַבֵּל מ'נַעֲמֵהָעֲלִיּוֹן'.

וּכְלָל הַדְּבָרִים: כִּי כָּל הַנִּבְרָאִים וְכָל הַהוֹלָדוֹת, הֵם רַק בְּשִׁבִיל 'הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְעַקֵּר ה'הוֹלָדָה' - עַל־יָדֵי ה'אַדְקָה, שְׁעַל־יָדָה נַעֲשֶׂה 'פְּלִי לְקַבֵּל מ'נַעֲמֵהָעֲלִיּוֹן, שְׁעַל־יָדֵיזָה נַעֲשֶׂה ה'הוֹלָדָה, וְעַל־יָדֵיזָה נִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ'.

וְזָה: אוֹתִיּוֹת 'תְּרוּמָה' הֵם סוּפֵי־תְבוֹת (תְּהִלִּים כז, ד): "לְחֻזוֹת בְּנַעֲמֵי יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ".

כִּי "תְּרוּמָה" - הִינּוּ: 'אַדְקָה, שֶׁהִיא 'נְדִיבוֹת לֵב, בְּחִינַת (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת

כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" - עַל־יָדָה נַעֲשֶׂה 'פְּלִי לְקַבֵּל מ'נַעֲמֵי ה'" - שְׁעַל־יָדֵיזָה נִמְשָׁךְ 'הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט, ט): "וּבְהִיכָלוֹ כָּל אִמֹר כְּבוֹד".

כב.

(ח"ב עב)

"כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם" (בְּמִדְבָר כא, יח). "נְדִיבֵי הָעָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים ה, ב): "בְּהִתְנַדֵּב עָם" - "בְּהִתְנַדֵּב לָבָם לְתִשׁוּבָה".

"חֲכָם לֵב" (שְׁמוֹת לה, י; לו, א-ב-ח)

"חֲכָמַת לֵב" (שְׁמוֹת לה, לה)

[וְעַנְיָן: בְּנִית 'בֵּית־אֱתָנָה, ה'מִשְׁכָּן ו'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ - הוּא עַל יָדֵי 'חֲכָמַת לֵב']

כג.

(ח"א כא, ג)

צָרִיךְ הַמְקַבֵּל 'שְׁפַע־אַלְקִי, בְּחִינַת 'רוּחַ־הַקֹּדֶשׁ' - לְהִיּוֹת 'חֲכָם' - כִּי הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא "יִהְיֶה חֲכָמָתָא לְחַפְיָמִין" (דְּנִיָּאל ב, כא), בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לא, ו): "וּבְלֵב כָּל חֲכָם לֵב נִתְתִּי חֲכָמָה" (עַל־פִּי בְּרָכוֹת נה).

כד.

(ח"א מט, א-ד-ב-סוף)

ה'לֵב' הוּא ה'צִיר' שֶׁל ה'מְדוּת, הִינּוּ ה'חֲכָמָה שְׁפִלְב', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת לא, ו): "וּבְלֵב כָּל חֲכָם לֵב" וְכוּ'.

וְעַקֵּר ה'יְצִירָה' הִיְתָה ב'חֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים קד, כד): "כָּל־חֲכָמָה

עֲשִׂיתָ. נִמְצָא: שֶׁהַלֵּב הוּא הַצִּיר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם עג, כו): "צִיר לִבִּי".

וְאִית 'צִירָה' לְטֹב וּלְבִישׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (בְּרֵכוֹת סא. על בְּרֵאשִׁית ב, ז): "וַיִּצֹר" - "בְּשָׁנֵי יוֹדִין" וְכוּ'. וְהֵם 'שְׁנֵי יִצְרִין', 'יִצְרֵ-טוֹב' וְ'יִצְרֵ-הָרַע'.

הֵינּוּ: 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת' הֵם 'יִצְרֵ-טוֹב', וְ'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' הֵם 'יִצְרֵ-הָרַע'.

כִּי עֵקֶר הַ'יִצְרִים', הֵם הַ'מַּחְשְׁבוֹת' וְהַ'חֲכָמוֹת שֶׁבַלֵּב', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ג, ה): "כִּי יִצֹר מַחְשְׁבַת לִבּוֹ" וְכוּ'.

וְ'מַחְשְׁבוֹת טוֹבוֹת שֶׁבַלֵּב' - הֵן 'יִצְרִין-טָבִין', שֶׁעַל-יָדָן נִתְגַּלֵּין 'פְּעֻלוֹת וּמַדּוֹת טוֹבוֹת', וְהֵינּוּ: "יִצִּירָה לְטֹב". וְכִשְׁחוּשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' - הוּא מְטַמְטֵם הַ'לֵּב', בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים י, טז): "עָרַלְתָּ לֵּב", וּמְקַלְקֵל אֶת הַ'בְּרִיאָה', הֵינּוּ: הַ"חֲכָמָה שֶׁבַלֵּב".

וְעֵקֶר 'בְּרִיאַת הָעוֹלָמוֹת' הָיָה עַל-יְדֵי 'חֲכָמָה'. וְזֶה בַּחֲיִנַת מַה שֶׁעֵקֶר 'עֲבוֹדַת-הַשֵּׁם' לְזִכּוֹת לְמַדּוֹת וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים' - הוּא עַל-יְדֵי שֶׁשׁוֹמֵר הַ'חֲכָמָה שֶׁבַלֵּב', שֶׁהוּא הַ'מַּחְשְׁבָה שֶׁבַלֵּב'. שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת: "חֲכָמַת לֵב" (שְׁמוֹת לז, לח), שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר הַ'יִצְרִין'.

הֵינּוּ: כִּשְׁחוּשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת', שֶׁזֶּהוּ בַּחֲיִנַת 'חֲכָמָה שֶׁבַלֵּב' - אַזִּי עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֶה לְפְעֻלוֹת וּמַדּוֹת-טוֹבוֹת, שֶׁזֶּהוּ בַּחֲיִנַת 'הַתְּגַלוֹת הַבְּרִיאָה', שֶׁהִיא הַ'מַּדּוֹת', בְּתוֹךְ 'חֲלָלֵה-פָּנָיו' - עַל-יְדֵי הַ'חֲכָמָה שֶׁבַלֵּב', בַּחֲיִנַת 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת' שֶׁבַלֵּב.

אֲבָל כִּשְׁחוּשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' חֲסֵ-וְשָׁלוֹם - אַזִּי מְקַלְקֵל הַ'חֲלָל שֶׁבַלֵּב',

שֶׁהוּא סוֹד 'חֲלָלֵה-פָּנָיו'. וְזֶהוּ בַּחֲיִנַת 'קַלְקוּל הַבְּרִיאָה', שֶׁהָיָה עַל-יְדֵי הַ'חֲכָמָה שֶׁבַלֵּב'.

וְכָל עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֶׁצָּרִיכִין לְצַמְצוֹם 'הַנֶּ"ל, וְלַחֲשֹׁב 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְמַעֲשִׂים-טוֹבִים' וּ'מַדּוֹת-טוֹבוֹת' - כְּלִיזָה הוּא בְּשִׁבְלֵי לְגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, שֶׁבְּשִׁבְלֵי זֶה הָיָה עֵקֶר הַבְּרִיאָה.

וְעַל-כֵּן: הַ'צָּדִיק' שֶׁלִּבּוֹ פְּתוּחַ בַּחֲכָמָה, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי", בַּחֲיִנּוֹת: "צִיר לִבִּי" - עַל כֵּן עַל-יְדֵי-זֶה יוֹכֵל לְחַדֵּשׁ מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְלַעֲשׂוֹת נְסִים וּנְפִלְאוֹת בְּעוֹלָם - כִּי לֵב הַצָּדִיק הַנֶּ"ל, הוּא בַּחֲיִנַת 'בְּרִיאַת-הָעוֹלָם'.

וְאִז, כִּשְׁנִתְגַּלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ עַל-יְדֵי מַעֲשָׂיו וּמַדּוֹתָיו הַטוֹבִים, שֶׁנִּתְגַּלְּו בְּתוֹךְ הַ'חֲלָל שֶׁבַלֵּב' כַּנֶּ"ל - זֶהוּ בַּחֲיִנַת 'עֲלִיַת שְׁנֵי הַבְּתִים', 'בֵּית־אֶעֱלָא' וְ'בֵּית־אֶ-תְּתָא', שֵׁישׁ לְשִׁנְיָהֶם עָלֶיהָ - "כִּי לֹא אָבוֹא בְּעִיר, עַד דְּבִקְרַבָּךְ קְדוּשִׁי".

פִּירוּשׁ: כִּי רַז"ל דָּרָשׁוּ (תַּעֲנִית ה.) עַל פְּסוּק (הושע יא, ט): "בְּקִרְבָּךְ קְדוּשׁ וְלֹא אָבוֹא בְּעִיר" - "נִשְׁפַּע הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁלֹּא יִכַּנֵּס בִּירוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֹעֲלָה, עַד שֶׁיִּבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֹטָה".

וְאִתָּא בְּכַתְבֵי-הָאֲרִיז"ל (סְפָר־הַלְקוּטִים, שׁוֹפְטִים פ"ד): שֶׁהַכּוֹנֵה עַל-פִּי סוֹד הוּא: שֶׁ'בִּינָה' אֶמְא־עֶלְאָה, 'בֵּית־אֶעֱלָא' - הִיא בַּחֲיִנַת 'ירוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֹעֲלָה', וּ'מַלְכוּת', 'בֵּית־אֶתְתָּא' - הִיא בַּחֲיִנַת 'ירוּשָׁלַיִם שְׁלֹמֹטָה'. שְׁאִין הַ'יְחוּד שְׁלֹמֹעֲלָה', שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת 'עֲלִיַת בֵּית־אֶעֱלָא' נִשְׁלָם, עַד שֶׁנִּבְנֶה וְנִשְׁלָם בַּחֲיִנַת 'מַלְכוּת' בְּשְׁלֹמוֹת, שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת 'עֲלִיַת בֵּית־אֶתְתָּא' וְכוּ', עֵינֵי-שָׁם.

כי 'התגלות המלכות' - זה בחינת 'ביתא-תתאה'; ו'תחלת הצמצום', שהוא ה'חלל-הפנוי שבלב' - זה בחינת 'ביתא-עלאה'.

שעקר פונת הצמצום היה: בשביל 'עבודת השם-יתברך', כדי לזכות לגלות מלכותו יתברך.

ועל-כן בן אין נשלים 'תקון ועלית ביתא-עלאה', עד שעולה 'ביתא-תתאה'. דהינו: עד שנתגלה מלכותו יתברך, שזה עקר 'תכלית פונת הבריאה'.

ואז כשנתגלה מלכותו יתברך - אז דיקא יש 'עליה לביתא-עלאה', כי אז דיקא עולים שניהם יחד, 'ביתא-עלאה' ו'ביתא-תתאה'.

בבחינת (שירי-השירים ג, ו; ה, ה): "מי זאת עולה" - "מי עם זאת עולה" (הקדמת-הזהר י: תקוני-זהר נה: ועוד הרבה).

כי "בינה לבא" (תקוני-זהר יז: 'פתח-אליהו') - היא בחינת 'ביתא-עלאה', בחינת "מי". ו'מלכות' - היא בחינת 'ביתא-תתאה', בחינת "זאת".

"כי לא אבוא בעיר, עד דבקרבה קדוש" - שאין הקדוש-ברוך-הוא נכנס ב'רושלים שלמעלה', שהיא "בינה לבא" וכו' כנ"ל, עד שיבנה 'רושלים שלמטה', שהוא בחינת 'התגלות מלכותו יתברך', כנ"ל.

ובשביל-זה נקרא 'ניסן' (שמות יג, ד; כג, טז; לה, יח; דברים טז, א): "אביב" - "אל"ף עם בי"ת, יו"ד עם בי"ת" (עין זהר תצוה קפו.). וזה 'יחודא-עלאה' ו'יחודא-תתאה'. [נ"ב: כי בראשי-הדש ניסן הקם המשכן].

כה.

(ספר-המדות, בנים צה)

מי שמשיל אימה יתרה על דורו, אין מתקיימין לו בנים "חכמי לב" (שמות כה, ג).

"ואת לחם הפנים" (שמות לה, יג)

נס גדול היה נעשה בלחם-הפנים, סלוקו בסדורו, שנאמר (שמואל-א כא, ז): "לשום לחם חם ביום הלקחו" - מלמד: שמוגביהין אותו לעולי-רגלים, ואומרים להם: "ראו חבתכם לפני המקום". (יומא כא:)

כו.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות "בעל נפש" (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעדויותיו בבחינת: "לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג), בבחינת (בראשית יז, א): "התהלך לפני".

"התהלך" - זה בחינת 'רגליו', בחינת 'פרנסתו', בחינת (דברים יא, ו): "ואת היקום אשר ברגליהם", "זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו" (פסחים קיט. סנהדרין קי.).

"התהלך לפני" - שנעשה מהם בחינת 'פנים'.

וזה בחינת (שמואל-א כא, ז): "לחם חם ביום הלקחו" - הינו: "לחם הפנים", הם "לחם חם", ורגין ד'אברהם' (זהר וי"א צז:), שהוא בחינת (בראשית יח, א): "פחם היום".

ואז: כל העבודים וכל הפוכבים ומזלות שהם תחתיהם, טורחין בשביל זה האיש, בשביל פרנסתו.

וְזָהוּ (דברים טז, טז): "וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי ה' רִיקָם" - בְּרִגְלִים, שָׂאז נִתְגַּלֵּין "פְּנֵי ה'", בְּחִינַת 'פְּנִים'.

וּבָזָה שְׂפָל אֶחָד מֵבִיא עוֹלָת רְאִיָּה, מִיִּגְעָתוֹ שְׂמֵתִיגַע כָּל הַשָּׁנָה - עַל־יִדְיָזָה נִתְתַּקֵּן וְנִתְעַלָּה כָּל לַחְמוֹ וּפְרִנָּסָתוֹ, בְּבַחֲיִנַת: "לָחֶם הַפְּנִים".

וְזָהוּ שֶׁהַשִּׁיב הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְמֹשֶׁה (שְׁמוֹת ל"ג, י"ד): "פְּנֵי יִלְכוּ וְהִנַּחְתִּי לָךְ".

כִּי מֹשֶׁה בִקֵּשׁ 'פְּפָרָה', וְהַשִּׁיב לוֹ: "פְּנֵי יִלְכוּ" - שִׁיתַקְנוּ בְּחִינַת 'רִגְלִין', בְּבַחֲיִנַת 'פְּנִים' - אֲזִי יִתְכַפֵּר לָהֶם - כִּי "שְׁלַחַן דוֹמָה לְמִזְבֵּחַ שְׂמֵכַפֵּר" (בְּרָכוֹת נ"ה, הַגִּיגָה כ"ז, מְנַחֲוֹת צ"א).

וְזָהוּ (שָׁם): "פֶּתַח בְּמִזְבֵּחַ, וְסִיִּים זָה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'" (יחזקאל מא, כ"ב) - 'לִפְנֵי' דִּיקָא, שִׁיְהִיָּה דִּיקָא בְּבַחֲיִנַת 'פְּנִים', וְאֲזִי מְכַפֵּר.

כז.

(ח"א ס"ו)

כְּשֶׁאֵוֹכַל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה - אֲזִי הוּא בְּחִינַת: "לָחֶם הַפְּנִים", כִּי הַשְּׂכָלִי הוּא הַפְּנִים, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (קִהְלֵת ח, א): "חֲכָמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו".

אֲבָל כְּשֶׁאֵין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה - אֲזִי אֵוֹבֵד 'פָּנָיו', הֵינּוּ הַשְּׂכָלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲיִנַת 'שָׁנָה' וְכוּ'.

כח.

(ח"א ס"ג)

"לָחֶם הַפְּנִים" (שְׁמוֹת כ"ה, ל'; ל"ה, י"ג) - הוּא בְּחִינַת 'בְּרִית', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (וַיִּקְרָא כ"ד, ח): "בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי ה' וְכוּ' בְּרִית עוֹלָם", וְנֶאֱמַר בָּהֶם (שְׁמוֹת כ"ה, כ"ה): "וְעָשִׂיתָ לוֹ מִסְגֶּרֶת טַפַּח".

כִּי 'בְּרִית' נִקְרָא בְּלִשׁוֹן תַּרְגוּמוֹ 'אִמָּה', וְכְמוֹ שְׂמִזְכֵּר בְּלִשׁוֹן זֶה בְּגִמְרָא (שַׁבָּת מ"א, ק"ח: וְעוּד). וְהוּא בְּחִינַת (עֲרוּבִין ג'): "אִמָּה בַת שִׁשָּׁה טַפָּחִים", שֶׁהַבְּרִית כְּלוּל מֵהֶם וְכוּ' (עֵין בְּפָנִים).

כט.

(ח"ב ז, י"א)

"לָחֶם הַפְּנִים" (שְׁמוֹת כ"ה, ל'; ל"ה, י"ג), שֶׁהִיָּה בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ - זֶה בְּחִינַת הָאֲכִילָה וְהַפְּרִנָּסָה שְׂנִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי 'כָּל־לִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד', שְׂבוּ נִתְגַּלָּה 'אִוְרוֹת הַמִּקְיָפִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אִוְרֵי־הַפְּנִים', בְּחִינַת 'ש"ע נְהוֹרִין'.

"דָּאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל וְגו'. וַיִּמְלֵא אֶת־רוּחַ אֱלֹקִים, בַּחֲכֹמָה, בְּתַבְּוִינָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלָאכָה" (שְׁמוֹת ל"ה, ל"א)

ל.

(ח"ב ס"ז)

כָּל מִי שֶׁנִּכְלָל בְּ'הַחֲרֵי־הָאֱמֶת, שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁהוּא 'הַחֵן וְהַיָּפִי שֶׁל הָעוֹלָם', דְּהֵינּוּ: שְׂמֵת־קָרֵב אֵלָיו וְנִכְלָל בּוֹ - נִפְתַּחֵין עֵינָיו וַיִּכּוֹל לְרְאוֹת.

וְהַעֲקָר: לְהַסְתַּפֵּל עַל־עַצְמוֹ, עַל כָּל הַמַּדּוֹת, אֵיךְ הוּא אוֹחֵז בָּהֶם וְכוּ'.

וְזָה (שְׁמוֹת ל"ה, ל'): "דָּאוּ כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - "דָּאוּ" דִּיקָא - כִּי עַל־יְדֵי שְׁנִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל "שֵׁם בְּצִלְאֵל", עַל־יְדֵי־זָה "דָּאוּ" - כִּי עַל־יְדֵי־זָה נִפְתַּחֵין הָעֵינַיִם וְרוֹאִין.

וְזָה: "כִּי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - הֵינּוּ: "כִּי ה'" הוּא "בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל" - כִּי "שְׁמוֹ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְנוֹ" (ירושלמי תַעֲנִית פ"ב ה"ו). וְעַל־יְדֵי־זָה "דָּאוּ" כְּנ"ל.

כי 'בַּחֲהָרָאוֹת' - נִמְשָׁךְ גַּם-כֵּן מִבְּחִינַת ה'שֵׁם', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת', שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ 'תִּלְתָּת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת-עֵינַן' (תקוני-זהר יח: קכו:).

וְזֶה בְּחִינַת (תקוני-זהר שם): "שַׁבָּת - שִׁי"ן ב"ת. שִׁי"ן, תִּלְתָּת גּוֹנִין דְּעֵינָא, ב"ת-עֵינַן" - כִּי "שַׁבָּת שְׂמָא דְקַדְשָׁא-בְּרִידָה-הוּא" (זהר יתרז פח:).

גַּם ה'צַדִּיק' - הוּא בְּחִינַת 'שַׁבָּת', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (זהר נשא קמד:): "אַנְתָּ הוּא שַׁבָּת דְּכַלְהֵי יוֹמֵי".

וְ'שַׁבָּת' - הוּא בְּחִינַת ה'גּוֹנִין' הַמְּאִירִין ב'מְקַדְשֵׁי'. כִּי 'שַׁבָּת' - הוּא בְּחִינַת 'בַּחֲהָרָאוֹת', שֶׁהֵם "תִּלְתָּת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת-עֵינַן", הַמְּאִירִין לְבֵית-הַמְּקַדָּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֵינַיִם'.

וְזֶה בְּחִינַת 'מַחִין' - כִּי מִתְחַלֵּה נַעֲשֶׂה מִבְּחִינַת "שֵׁם ה'", שֶׁהוּא 'אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת' - בְּחִינַת 'אַרְבַּעַת מַחִין', בְּחִינַת (שְׁמוֹת לא, ג): "וְאַמְלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחָכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה".

"חָכְמָה, תַּבּוּנָה, וְדַעַת, וְכָל מְלָאכָה" - זֶה בְּחִינַת 'אַרְבַּעַת מַחִין' (תקוני-זהר יג: בַּהַקְדָּמָה), שֶׁנַּעֲשִׂין מִבְּחִינַת 'שֵׁם ה'", כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "רְאוּ כִי קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצַלְאֵל, וְאַמְלָא אוֹתוֹ וְכוּ' בְּחָכְמָה וּבְתַבּוּנָה" וְכוּ'. וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה בְּחִינַת "תִּלְתָּת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת-עֵינַן", וְאַחֲרֵיכֵן 'אַרְבַּעַת יְסוּדוֹת', כַּנִּלְ.

וּבְשִׁבְלִי-זֶה נִקְרְאִים הַצַּדִּיקִים (בַּמְדָּבָר טו, כד): "עֵינֵי הָעֵדָה" (עֵינֵי בְּבֵא-בְתָרָא ד.) - כִּי עַל-יָדָם נִפְתָּחִין ה'עֵינַיִם', כַּנִּלְ.

וְאַזִּי כְּשֶׁנִּתְגַּלָּה ה'פָּאָר וְהִיפִי שֶׁל הַצַּדִּיק-הָאֵמֶת, וְנִתְגַּדַּל שְׁמוֹ - שְׁזֶה בְּחִינַת

הַגְּדֻלַּת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכִיכּוֹל, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂין ה'מַחִין' וְ'בַחֲהָרָאוֹת', וְנִפְתָּחִין ה'עֵינַיִם' - אַזִּי יֵשׁ לְהַעוֹלָם 'בְּעַל-הַבַּיִת', שֶׁהוּא 'מְשַׁגֵּיחַ' עַל הָעוֹלָם.

וְזֶה בְּחִינַת (תקוני-זהר יח: כד. - עַל בְּרֵאשִׁית א, א): "בְּרֵאשִׁי"ת - רֵא"שִׁיבִי"ת".

רֵא"שִׁי - זֶה בְּחִינַת 'מַחִין'.

"בִּי"ת" - זֶה בְּחִינַת 'בֵּית-הַמְּקַדָּשׁ' - שֶׁעַקֵּר קִיוּמוֹ עַל-יְדֵי בְּחִינַת ה'מַחִין', בְּחִינַת: "תִּלְתָּת גּוֹנִין דְּעֵינָא וּבַת-עֵינַן", בְּחִינַת 'שַׁבָּת', שֶׁמְאִיר לְבֵית-הַמְּקַדָּשׁ, כַּנִּלְ.

גַּם "בֵּית" - זֶה בְּחִינַת ה'בָּתִּים שֶׁל הַתַּפְּלִין, שֶׁשָּׁם הֵם ה'מַחִין' (עַצְמֵיהֶם שֶׁעַר הַכְּלָלִים; שֶׁעַר-הַכּוֹנְנוֹת, תַּפְּלִין דְּרוּשׁ ב; דְּרוּשׁ ד; פְּרִי-עַצְמֵיהֶם, תַּפְּלִין פ"א; פ"ב; פ"ד; פ"ז; וְעוֹד).

בְּחִינַת: "וְאַמְלָא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים, בְּחָכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה". "וְאַמְלָא" דִּיקָא, בְּחִינַת ה'בָּתִּים' שֶׁה'מַחִין' מְמַלְאִין אוֹתָם.

וְאַזִּי יֵשׁ 'בְּעַל-הַבַּיִת', בְּחִינַת "רֵאשׁ בֵּית", שֶׁ"הוּא מְחַזֵּק בְּדִקְי הַבַּיִת" (עַל-פִּי מְלָכִים-יב, וְדַחֲדַחֲטִיג; כב, ה; דְּבַר־הַיְמִינִים-ב לז, י), כִּי 'תִּקּוֹן הַבַּיִת-הַמְּקַדָּשׁ' הוּא עַל-יְדֵי-זֶה, כַּנִּלְ.

לא.

(ח"ב עב)

יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' - בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד.

וְה'פְּנֵה-יְגִה-הָאֵמֶתִי' שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - הוּא

בְּחִינַת 'רוּחַ-הַכּוֹלָל', בְּחִינַת (בַּמְדָּבָר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפְרַשׁ רַש"י: "שִׁיּוּדַע"

לְהַלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (במדבר-
רבה כא, טו). כִּי כָל־מִקְבָּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא
בְּחִינַת 'רוּחַ-הַכּוֹלֵל' וְכו'.

וְרוּחַ' הִזָּה - הוּא בְּחִינַת "רוּחַ אֱלֹקִים",
שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת ה'מַחֲיִין',
בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לא, ג): "וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ
אֱלֹקִים, בְּחֻכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל
מְלָאכָה" - דְּהִינּוּ: בְּחִינַת ה'מַחֲיִין, שֶׁהֵם
בְּחִינַת 'מְלָאכֶת בְּנֵי בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ'.

וְכָל אֶחָד, לְפִי בְּחִינַת ה'"רוּחַ אֱלֹקִים"
שֵׁישׁ בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ',
'רוּחַ-נְבוּאָה' - כְּמוֹכֵן הוּא זֹכֶה לְחַדֵּשׁ
בְּתוֹרָה וְכו'.

כִּי ה'"רוּחַ אֱלֹקִים", הוּא בְּעֶצְמוֹ ה'מַחֲיִין'
כַּנֶּ"ל - עַל-כֵּן עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל
אֶחָד 'חַדוּשֵׁי-דְאֲוִרֵיתָא' וְכו' - שֶׁכָּל זֶה
נִמְשָׁךְ מִה'מְנַהִיג', בְּחִינַת 'מִשְׁה', 'דַּעַת-
הַכּוֹלֵל', 'רוּחַ-הַכּוֹלֵל', כַּנֶּ"ל.

וּבְמִדָּה. כִּי עַל-יְדֵי ה'צְמֻצוֹם' שֶׁמְצַמְצֵם אֹר
הַהֲתַלְהֻבוֹת' - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'חֲלָל-הַפָּנוּי'.

וּכְשֶׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-טוֹבוֹת' - עַל-יְדֵי-
זֶה זֹכֶה לְפַעֲלוֹת וּמַדּוֹת
טוֹבוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת ה'הַתְגַּלוֹת-הַבְּרִיאָה',
שֶׁהִיא ה'מַדּוֹת', בְּתוֹךְ 'חֲלָל-הַפָּנוּי' - עַל-יְדֵי
ה'חֻכְמָה שְׁבִלְב', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מַחְשְׁבוֹת
טוֹבוֹת שְׁבִלְב'.

אָבֵל כְּשֶׁחֹשֵׁב 'מַחְשְׁבוֹת-רָעוֹת' חֶסֶ-
וְשָׁלוֹם - אֲזִי הוּא מְקַלְקֵל ה'חֲלָל
שְׁבִלְב', שֶׁהוּא סוּד 'חֲלָל-הַפָּנוּי', וְאֲזִי הוּא
מְטַמֵּס הַחֲלָל שְׁבִלְב.

וְכָל עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֶׁצָּרִיכִין לְצַמְצוֹם הַנֶּ"ל,
"וְלַחֲשֹׁב מַחְשְׁבוֹת טוֹבוֹת", כִּדִּי
לְזַכּוֹת לְמַעֲשֵׂים-טוֹבִים וּמַדּוֹת-טוֹבוֹת - הוּא
בְּשִׁבִיל לְגַלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרְךָ, שֶׁבְּשִׁבִיל-זֶה
הִזָּה עֵקֶר הַבְּרִיאָה.

"וְכָל אִישׁ וְגו', אֲשֶׁר נָתַן ה' חֻכְמָה וְתַבּוּנָה בְּהֵמָה"
(שְׁמוֹת לו, א)

כָּל מִי שֶׁעִסַּק ב'מְלָאכֶת-הַמִּשְׁכָּן', נָתַן בָּהֶם
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חֻכְמָה וְדַעַת וּבִינָה, שֶׁנִּצְאָמַר
(שְׁמוֹת לו, ח): "וַיַּעֲשֵׂה כָל חֻכְמָה לֵב בְּעֵשִׂי
הַמְּלָאכָה". וְלֹא תֵאמַר בְּבִנְיָאָדָם, אֵלֶּא אֶפְלוּ
בְּחִיָּה וּבְבַהֲמָה נָתַן בָּהֶם הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
חֻכְמָה, שֶׁנִּצְאָמַר (שִׁם פְּסוּק ח): "אֲשֶׁר נָתַן ה' חֻכְמָה
וְתַבּוּנָה בְּהֵמָה" - שֶׁנָּתַן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
חֻכְמִים בְּבִנְיָ אָדָם וּבְבַהֲמָה. (תַּנְחומֵי וַיְקַהֵל ד)

לג.

(שִׁיחוֹת-הַר"ן טו)

אָמַר: "שֶׁהוּא חֻכְמָה וּמְלָאכָה גְדוֹלָה
לְהִיזוֹת כְּמוֹ בְּהֵמָה!"

אֲנִסַּח-אֲחֵר בְּשִׁיחוֹת-הַר"ן פְּתַבֵּיד רַבִּי נִפְתָּלִי ז"ל
(מוֹבָא בְּשִׁיחוֹת-שְׁרֵפִיר-קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ ח"ג תתכד): לְעֵינַי שֶׁהָיוּ
מְדַבְּרִים מִבְּהֵמוֹת וּפְרוֹת, אָמַר (רַבְנוּ ז"ל): "שֶׁהוּא מְלָאכָה

"וְלַחֲשֹׁב מַחְשְׁבוֹת" (שְׁמוֹת לה, לב)

לב.

(ח"א מט, ד)

בְּשִׁבִיל-זֶה הִזָּה ה'צְמֻצוֹם שֶׁל הַחֲלָל-
הַפָּנוּי, כִּדִּי שִׁיחִיָּה מְקוּם
לְבְרִיאַת הָעוֹלָמוֹת, כִּדִּי שִׁיחִיָּה מְלָכוּתוֹ
יִתְבַּרְךָ. כְּלִיָּה מְבֹאָר בְּזֵהָר וּבְכַתְּבִים.

וְרַבְנוּ ז"ל מְבֹאָר כְּלִיָּה בְּכָל אָדָם: כִּי כָל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא "חֶלֶק אֱלוֹן
מִמַּעַל" (אִיּוֹב לא, ב), וּבְהַכְרַח צָרִיךְ הָאָדָם
לְצַמְצֵם אֹר הַהֲתַלְהֻבוֹת לְבוֹ שֶׁהוּא עַד אֵיךְ-
סוּף, כִּדִּי שִׁיחִיָּה לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם בְּהַדְרָגָה

לְהִיּוֹת 'פְּרָה'! - הִינּוּ: שֶׁהוּא חֲכָמָה וּמְלֹאכָה לְהִיּוֹת כְּמוֹ
בְּהֵמָה וּ'פְרָה'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת לו, א): **"כָּל אֲשֶׁר נָתַן ה'**
חֲכָמָה בְּהֵמָה" - הִינּוּ: שֶׁהוּא 'חֲכָמָה'
לְעִשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּבְהֵמָה.

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (חֲלִין ה:): עַל פְּסוּק
(תְּהִלִּים לו, ז): **"אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ**
ה'" - **"יֵאלֹו בְּנֵי אָדָם שְׁעָרוּמִים בְּדַעַת,**
וּמְשִׁימִין עֲצָמָן כְּבְהֵמָה". וְכְמוֹ שֶׁאָמַר אֶסְפָּה
(שָׁם עג, כב): **"וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אָדַע בְּהֵמוֹת**
הַיִּיתִי עִמָּךְ" [עֵינִי שֶׁל"ה הַקְדוּשָׁה, פְּרֻשַׁת חֻקַּת בְּהֵמָה,
עַל הַפְּסוּק הַזֶּה, וְעַל הַמְדַרְשׁ הַנ"ל].

וְעֵינִי בְּמָקוֹם-אַחֵר מְזַה (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"א קכג;
ח"ב יט; ח"ב מד).

[לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"א קכג: וְהַעֲקָר הַעֲבוּדָה - לְהִיּוֹת
"תָּם וַיִּשׁוּר, יֵרֵא אֱלֹקִים, וְסָר מֵרַע" (איוב א, ח: ב, ג), בְּלִי
שׁוֹם חֲכָמוֹת. וְשִׁלְמָה הַמְלִיךְ עַל-יַד-הַשְּׁלוֹם, אַחַר שְׁכִתּוֹב בּוֹ
(מְלָכִים-א ה, יא): **"וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאָדָם"** - אָמַר (מִשְׁלֵי לו, ב):
"כִּי בַעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ, וְלֹא בִינַת אָדָם לִי". וְכֵן אָמַר אֶסְפָּה
(תְּהִלִּים עג, כב): **"וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אָדַע, בְּהֵמוֹת הַיִּיתִי עִמָּךְ"**.
וְכֵן כְּתִיב (מִשְׁלֵי כ"א, ל): **"אִין חֲכָמָה וְאִין תְּבוּנָה וְאִין עֲצָה**
לִנְגַד ה'"].

לד.

(לְקוּטִי-הַלְכוֹת, פְּקוּדוֹן ד, ד)

בְּקֻדְשָׁה - זֹאת הַבְּחִינָה יְקָרָה מְאֹד, הִינּוּ:
בְּחִינַת 'בְּהֵמָה', הִינּוּ: לְעִשׂוֹת
עֲצָמוֹ כְּבְהֵמָה, כְּאֵלוֹ אִין בּוֹ שׁוֹם דַּעַת כָּלֵל,
כְּמוֹ שֶׁאָמַר דָּוִד (תְּהִלִּים עג, כב): **"וְאֲנִי בַעַר**
וְלֹא אָדַע, בְּהֵמוֹת הַיִּיתִי עִמָּךְ".

וּכְמוֹ שֶׁכָּתַב אֲדַמוּ"ר ז"ל (שיחות-הַר"ן טו
הַנ"ל) עַל פְּסוּק (שְׁמוֹת לו, א): **"כָּל אֲשֶׁר**
נָתַן ה' חֲכָמָה בְּהֵמָה" - **"שֶׁהִיא חֲכָמָה**
גְּדוּלָּה לְעִשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּבְהֵמָה".

כִּי עַל-יַד-יִזְוָה עֲקָר 'קַבְּלַת-הַדַּעַת' וְהַשְּׁכָל-
הָאֲמָתִי, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת 'עֲצָמוֹם הַמּוֹח',
בְּחִינַת 'מְלָכוֹת', שֶׁהוּא.

הִינּוּ: שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לְקַבֵּל שׁוֹם דַּעַת וְשְׁכָל
אֲמָתִי, כִּי-אִם כְּשִׁמְשִׁים עֲצָמוֹ
כְּבְהֵמָה, כְּאֵלוֹ אִינוּ יוֹדַע כָּלֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (סוֹטָה כ"א:): **"אִין הַתּוֹרָה מִתְקַיְמַת, אֶלָּא**
בְּמֵי שְׁמִשִּׁים עֲצָמוֹ כְּאִינוּ יוֹדַע".

וְאִז עַל-יַד-יִזְוָה דִּיקָא, זוֹכָה לְקַבֵּל אֶת
הַשְּׁכָל וְהַמּוֹח', בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה.

וְגַם כְּשֶׁמְקַבֵּל אִיזָה שְׁכָל וְדַעַת, צָרִיךְ
לִידַע בְּכָל-פְּעַם: **"שְׁעֵדִין אִינוּ יוֹדַע**
כָּלֵל" (סִימָן סג; וְעוֹד), וְעַל-יַד-יִזְוָה זוֹכָה לְקַבֵּל
'מוֹחַ וְדַעַת חֲדָשׁ' בְּכָל-פְּעַם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'עֲצָמוֹם וּמְדָה דְקֻדְשָׁה', בְּחִינַת
'מְלָכוֹת' - שֶׁעַל-יַד-יִזְוָה עֲקָר 'קַבְּלַת
הַמּוֹחִין, כְּנ"ל.

וְאִזִּי כְּשֶׁמְגִיעַ אֶל הַשְּׁכָל - אִז צָרִיךְ לִידַע
הָאֲמָתִי: **"שְׁעֵדִין הוּא רְחוּק מִחֲכָמָה"**
(סִימָן פג תַּנְיָנָא), **וְאִז צָרִיךְ דִּיקָא לְעִשׂוֹת עֲצָמוֹ**
כְּבְהֵמָה, כְּמוֹ דָּוִד הַמְלִיךְ עַל-יַד-הַשְּׁלוֹם,
שֶׁבּוֹדָאִי הָיָה חָכָם גְּדוּל אֲמָתִי, וְאוֹמַר
(תְּהִלִּים עג, כב): **"וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אָדַע, בְּהֵמוֹת**
הַיִּיתִי עִמָּךְ".

וְזֶה בְּחִינַת 'בְּהֵמָה בְּקֻדְשָׁה', בְּחִינַת (שָׁם לו,
ז): **"אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'"**, כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (חֲלִין ה:): **"בְּנֵי אָדָם שְׁעָרוּמִין**
בְּדַעַת כְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן, וּמְשִׁימִין עֲצָמָם
כְּבְהֵמָה".

וּבְאֲמָתִי: צָרִיכִין לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל דְּבַר וּבְכָל
מְדָה, בְּמָקוֹמוֹ וּבְשַׁעֲתוֹ, בְּקֻדְשָׁה
וּבְטָהֳרָה פְּרָאוּי. הִינּוּ: כִּי בְּאֲמָתִי צָרִיךְ הָאָדָם
לְזַהַר מְאֹד, שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה "מַעֲשֵׂה בְהֵמָה"

(סוטה פ"ה מ"א; יד.) חס־ושלום וכו', שהם כל הַתְּאוֹת רְעוֹת, שהם כְּסִילוֹת וּשְׁטוֹת וּשְׁגֵעוֹן, בְּחִינַת 'בְּהִמָּה' מִמֶּשׁ.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ "חֹנֵן לְאָדָם דַּעַת", כְּדֵי שְׂיִתְרַחֵק מִ"מַעֲשֵׂה בְהִמָּה", כִּי הַדַּעַת שֶׁהוּא גָּדַר הָאָדָם, הוּא הַהֶפֶךְ מִכָּל הַתְּאוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'בְּהִמִּיּוֹת', כְּסִילוֹת וּשְׁטוֹת וּכְו'.
נִמְצָא: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לִבְלִי לַעֲשׂוֹת "מַעֲשֵׂה בְהִמָּה" חס־ושלום, וְאִז 'שִׁכְלוֹ' בְּשִׁלְמוֹת. וְאִז דִּיקָא צָרִיךְ לִידַע: שֶׁהוּא רְחוֹק מִהַדַּעַת; וַיְהִי בְּעֵינָיו: 'כִּבְהִמָּה שֶׁאֵין בָּהּ דַּעַת, כִּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת מְלָכוֹת־דְּקִדְשָׁה, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'מִדָּה וְצִמְצוּם הַדַּעַת' - שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'בְּהִמָּה בְּקִדְשָׁה', שֶׁמִּצְמִצֵּם דַּעַתוֹ כְּאִלוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ כָּל־ל - שֶׁעַל־יְדִי־זֶה עֵקֶר 'קִבְלַת הַדַּעַת וְהַשִּׁכְלֵי כִנ"ל. אֲבָל בְּעֵנֵן הַתְּאוֹת' - אֵינוֹ עוֹשֶׂה שׁוּם "מַעֲשֵׂה בְהִמָּה" כָּל־ל חס־ושלום, וְכִנ"ל.

אֲבָל הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא וְהַקְּלָפוֹת, מְסִיתִין אֶת הָאָדָם מִהֶפֶךְ אֶל הֶפֶךְ חס־ושלום וְכו', שֶׁמִּהֶפְכִּין הָאֵמֶת - שֶׁעוֹשִׂין "מַעֲשֵׂה בְהִמָּה", וְרוֹצִים לִידַע 'חֻכְמוֹת וְהַמְצָאוֹת' וְכו' וְכו' (עֵינֵן בְּפָנִים בְּאֵרִיכוֹת).

בְּחִינַת "ט"ל אורות" (יְשַׁעְיָה כו, יט; תְּקוּנַיִיזְהָר יב. סִפְרֵי־הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, תְּצֵא כַה) וְכו'.

אֲבָל כְּשֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵר הַבְּרִית - הוּא מְקַלְקֵל הַ"ט"ל אורות", וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ 'עַל הַפְּרִנְסָה', הֵינּוּ "ט"ל מְלָאכוֹת'.

כְּמוֹכָא בְּזִהָר (פְּנִיחָס רַמְד): "מָאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּנִהְמָא, עֵנִיּוֹת רְדָף אֲבַתְרָה, כָּל־שִׁפְן מָאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּמִחָא".

וְעַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָא 'בְּרִית' (זִהָר תְּצֵא רַפּוּ; תְּקוּנַיִיזְהָר עַה: - עַל רוּת ג, ז): "בּוֹעִז" - בּוֹ עִז, בּוֹ תִקְפָּא".

וְזֶה: "בּוֹ עִז" - 'בּוֹ' כָּלוּל שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת, הֵינּוּ: א) "ל"ט אורות" (סִפְרֵי־הַלְקוּטִים שָׁם), לְמִי שֶׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית. ב) וְ'ל"ט מְלָאכוֹת' (שָׁם), לְמִי שֶׁפּוֹגֵם בּוֹ - כִּי 'ע"ז' עִם הַכּוֹלֵל, שְׁתֵּי פְעָמִים 'ט"ל'.

וְזֶה (שְׁמוֹת־רַבָּה נֹא, ג; תְּנַחֲוּמָא פְּקוּדֵי ב - עַל שְׁמוֹת לַח, כֹּא): "מִשְׁכָּן מִשְׁכָּן שְׁנֵי פְעָמִים" - שְׁנֵי פְעָמִים ל"ט. כִּי "ל"ט מְלָאכוֹת גְּמַרְיִנֵן מִמִּשְׁכָּן" (שַׁבַּת מַט:).

וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ - אֶף־עַל־פִּי שֶׁעוֹשֶׂה הַ"ט מְלָאכוֹת' - הֵם בְּבְחִינַת 'מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן', הֵינּוּ: "מִשְׁכָּן בְּבִנְיָנָה" (שְׁמוֹת־רַבָּה לֹא, י; תְּנַחֲוּמָא מִשְׁפָּטִים יֹא), בְּחִינַת "ל"ט אורות".

אֵךְ מִי שֶׁפּוֹגֵם בְּבְרִית - הַמְּלָאכוֹת' שָׁלוֹ הֵם בְּבְחִינַת: "מִשְׁכָּן בְּחִרְבָּנָה" (שָׁם), בְּבְחִינַת: "ל"ט מְלָקוֹת" (תְּקוּנַיִיזְהָר יב. פַּה).

בְּחִינַת (דְּבָרִים כַה, ג): "אֲרַבְעִים יָפְנוּ וְלֹא יוֹסִיף" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'פְּגָם־הַבְּרִית', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תּוֹסְפוֹת'.

הֵינּוּ: בְּחִינַת 'תּוֹסְפוֹת קִדְשָׁה', 'שְׁמִירַת־הַבְּרִית', כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (וַיִּקְרָא־רַבָּה כַד,

לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מְלָאכַת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ" (שְׁמוֹת לו, א) - עֵנֵן 'מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן' לַה.

לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מְלָאכַת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ" (שְׁמוֹת לו, א) - עֵנֵן 'מְלָאכַת הַמִּשְׁכָּן' לַה.

(ח"א יא, ג"ד)

כְּשֶׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית - זוֹכֵה לְאוֹר הַמַּאִיר לוֹ לְתִשׁוּבָה. וְאוֹר' הַזֶּה הוּא

(ו): "כָּל מְקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא גֵדֵר עֲרוּה, אֶתָּה מוֹצֵא קִדְשָׁה".

חֶסֶד אֶתָּה - פִּנְגֵד מִי, פִּנְגֵד מְלֹאכֶת-הַמִּשְׁכָּן.

לו.

(ח"ב ד, ג)

'צִרְכֵי-הַגּוֹף' הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאִפְלוּ הַהִכָּרְחִיּוֹת הֵם רַבִּים וְגִדּוּלִים מְאֹד: אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמְלַבּוּשִׁים וְדִירוֹת, שֶׁיְכוּלִין לְבַלּוֹת יָמָיו וְשָׁנָיו אֲפֹלוּ עַל הַהִכָּרְחִיּוֹת לְבַד, וְהֵם מוֹנְעִין אֶת הָאָדָם מֵעֲבוֹדַת-הַבּוֹרָא.

ו"צִיּוּרָא דְמִשְׁכְּנָא, פְּצִיּוּרָא דְעִבְדָּא דְבְּרֵאשִׁית" (תְּקוּנַיִיזְהֵר יג). וְהָאָדָם, עוֹשֶׂה ה' מְלֹאכָה. ו"צִיּוּרָא דְגוֹפָא, פְּצִיּוּרָא דְמִשְׁכְּנָא" (תְּקוּנַיִיזְהֵר שָׁם).

נִמְצָא: שְׁעַל-יָדֵי הָאָדָם שְׁעוֹשֶׂה הַמְּלֹאכָה וְהָעֶסֶק - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן' - בְּשְׁעוֹשֶׂה הַמְּלֹאכָה וְהָעֶסֶק פְּרָאֵי כְּמוֹ שְׁצָרִיד לְעִשׂוֹת. וְעַל-יְדֵי־זֶה נוֹתֵן חַיּוֹת וְהָאָרֶז לְמַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית, וְהוּא קִיּוּם הָעוֹלָם. נִמְצָא: שֶׁגַּם זֶה הוּא עֲבוֹדַת-הַבּוֹרָא.

אֶת-עַל-פִּיכֵן אִם הִיא שׁוֹפֵעַ עֲלֵינוּ חֶסֶדוֹ - לֹא הֵינּוּ צְרִיכִים לְכַלְזָה וְכוּ', וְלֹא הֵינּוּ צְרִיכִים לְעִשׂוֹת כָּל שׁוֹם עֶסֶק וּמְלֹאכָה, וְאִפְלוּ הַהִכָּרְחִיּוֹת הֵינּוּ "נַעֲשִׂין עַל-יָדֵי אַחֲרִים" וְכוּ' (בְּרִכּוֹת לז:).

אֵךְ כְּשֶׁהַחֶסֶד נִתְעַכֵּב חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְאִין מִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ חֶסֶדוֹ - אֲזִי צְרִיכִין לְעִשׂוֹת בְּשִׁבִיל 'אַתְּעוֹדוֹת-אֲדִלְתָּא' וְכוּ'.

לז.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת שַׁבַּת ג, ד)

מִחֲמַת שְׁבִ'שַׁבַּת' זֹכִין לְהָאֲרַת-הַרְצוֹן, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַבְּרָכָה וְהַפְּרָנְסָה לְכָל 'שַׁשַּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, עַל-פִּן אֲסוּר בְּשַׁבַּת' לְעִשׂוֹת שׁוֹם מְלֹאכָה בְּעוֹלָם.

כִּי אִזּוּ הוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', כִּי אִזּוּ הוּא רַק בְּחִינַת 'רְצוֹן' וְכוּ', וְאִזּוּ מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרָנְסָה רַק עַל-יָדֵי בְּחִינַת 'הָאֲרַת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּטוּל', שְׁאִין שָׁם שׁוֹם עִבְדָּא וְשׁוֹם עֲשִׂיהַּ בְּעוֹלָם כָּלל.

וּמִשָּׁם דִּיקָא, מִבְּחִינַת 'הָאֲרַת-הַרְצוֹן', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שַׁבַּת', בְּחִינַת 'בְּטוּל' כָּל הַמְּלֹאכֶת - מְקַבְּלִין כָּל הַפְּרָנְסָה.

וְאֶת-עַל-פִּי שֶׁגַּם הֵם בְּעֶצְמָן הֵם גַּם-כֵּן עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא-יִתְבָּרַךְ, כִּי הֵם בְּחִינַת 'אַתְּעוֹדוֹת-אֲדִלְתָּא', כִּי "בְּעִבְדָּא דִּלְתָּא אֶתְעַר לְעֵלָא" (זִהֲרֵר לְדִלְכָךְ עז: פח. צו לא: ועי' ד).

כִּי עַל-יָדֵי כָּל עֶסְקִים וּמְלֹאכֶת שְׁעוֹשִׂין בְּנֵי-אָדָם - נִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ הַצִּיּוּר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלֹאכָה לְמַעַלָּה בְּמַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית, וּמִבֵּיא חַיּוֹת וְהָאָרֶז לְאוֹתוֹ הַצִּיּוּר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלֹאכָה שֶׁל 'מַעֲשֵׂה-בְּרֵאשִׁית' שֶׁלְמַעַלָּה, שֶׁהוּא מְכוּן פִּנְגֵד אוֹתוֹ הָעֶסֶק וְהַמְּלֹאכָה שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה לְמַטָּה בְּעוֹלָם-הַזֶּה.

כִּי עַל-יָדֵי הָעֶסְקִים וְהַמְּלֹאכֶת שְׁעוֹשִׂים - נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי־זֶה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן'. כִּי כָּל הַמְּלֹאכֶת, כְּלוּלִים בְּל"ט מְלֹאכֶת שֶׁהֵם 'אֲבוֹת מְלֹאכֶת', "אֲבוֹת מְכַלְל דְּאִיפָא תוֹלְדוֹת" (בְּבֵא-קָמָא ב).

כִּי כָּל מִינֵי מְלֹאכֶת וְעֶסְקִים שְׁעוֹשִׂין, כְּלָם כְּלוּלִים בְּל"ט מְלֹאכֶת שֶׁהֵם הָ'אֲבוֹת'. וְהַשְּׂאֵר, הֵם 'תוֹלְדוֹת'.

וְל"ט מְלֹאכֶת - הֵם פִּנְגֵד מְלֹאכֶת-הַמִּשְׁכָּן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבַּת מט:): "אֲבוֹת מְלֹאכֶת אֲרֻבְעִים

כי עקר ה'פרנסה', הוא רק מבחינת 'הארת-הרצון' כנ"ל, וכל 'ששת ימי המעשה' אין להם שום חיות ושפע וברכה, כי אם על-ידי מה שמקבלין השפע ב'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שמשם עקר הברכה והפרנסה.

נמצא: שכל ה'ל"ט מלאכות', וכל העבודות והעשיות שעושין ב'ששת ימי המעשה' - אין להם שום חיות, ואי-אפשר להמשיך הפרנסה על-ידם, כי-אם על-ידי שמקבלין מ'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'בטול כל המלאכות', שמשם עקר הפרנסה, כנ"ל.

וזה צריך כל אדם לדעת ולהאמין באמונה-שלמה: "כי לא בכח יגבר איש" (שמואל-א ב, ט), שאין המשכת הפרנסה על-ידי העבודות והעשיות גשמיות הסיושלום, על-ידי המשא-ומתן והל"ט מלאכות חס-ושלום, רק עקר הפרנסה הוא על-ידי "ברכת ה'" (משלי י, כב), שנמשך מ'שבת' דיקא - מבחינת 'הארת-הרצון', כנ"ל.

וכשיודעין זאת באמת ובאמונה-שלמה: על-ידי-זה ממשיכין ה'קדשה של שבת', ל'ששת ימי החל', ומקדשין 'ששת ימי המעשה' בבחינת 'קדשת שבת', ומבררין ומזככין כל ה'ל"ט מלאכות', מ'זהמת-הנחש', מבחינת "ל"ט קללות" (תקוני-זהר פה).

כי זוכין על-ידי-זה: שיהיו כל ה'ל"ט מלאכות', בבחינת 'מלאכת-המשכן', ששם היו כל ה'ל"ט מלאכות" (שבת מט:).

וכשעושין ה'ל"ט מלאכות' בבחינת 'מלאכת-המשכן' - אזי כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת "ל"ט אורות"

(ישעיה כו, יט; תקוני-זהר יב. ספר-הלקוטים להאר"ל, תצא כה), כמובא בדברי רבנו ז"ל (ח"א יא).

"ל"ט אורות" - זה בחינת 'הארת-הרצון', בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה-עשרה, ברכת-השנים לימות-הקיצ, על-פי ה'רמב"ם' ב'סדר אהבה': נסח ברכות התפלה וסידורן).

כי זוכין לקבל 'הארת-הרצון' מ'שבת', ל'ששת ימי המעשה'. ועל-ידי-זה כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת 'רצון', שמשם עקר ה'פרנסה', כנ"ל, בבחינת "ל"ט אורות", שהם בחינת 'רצון'. (עין עוד בפנים התחזקות גדול בענין זה).

"ויעט בצלאל את הארץ וגו'. ויצק לו ארבע טבעות זהב וגו'. ויעט בדי עצי שטים" (שמות לו, א-ג)

"ועשית לו טבעות ובידים לשאת אותן" - הם נושאים אותן, והוא נושא עונותיהם של ישראל. שהתורה שבו, נושאת עונותיהם של ישראל. (תנחומא ויקהל ז)

לח.

(ח"ב סט)

מה שנוהגים לתן ברכה להאיש המביא ה'משקה' לאורחים או על החתנה וכיוצא. הינו: כשנושאין יין או דבש לאורחים או על חתנה - אזי נוהגין לתן מן ה'משקה' להשליח הנושא את ה'משקה', לעשות ברכה.

הוא על-פי הזהר (פקודי רמב.): "שיש כמה דברים שהם נשאים ונושאים, דהינו שנושאים אותם, ובאמת הם נושאים, כגון ה'מרכבה', שהיא נשאת ונושאת. וכן ה'ארון', שהיו נושאים אותו והוא נשא את נושאינו וכו'" (סוטה לה:).

וְזֶה בְּחִינַת 'בְּרָכָה' שְׁנוֹתֵנִין כַּנ"ל - כִּי
 'בְּרָכָה' רְאִישֵׁי־תְבוּת (יחזקאל א. כ): "כִּי
 רוּחַ ה' חָיָה בְּאוֹפְנֵי", בְּחִינַת "נִשְׂאֵת
 וְנִשְׂאֵת", כִּי ה'אוֹפְנֵי' נוֹשְׂאִים ה'חַיּוֹת',
 וְה'חַיּוֹת' נוֹשְׂאִים אוֹתָם.

וְכֵן הוּא כָּל ה'מְרַבֵּה' - שְׁה'אוֹפְנֵי'
 נוֹשְׂאִים אֶת ה'חַיּוֹת', וְה'חַיּוֹת' אֶת
 ה'מְרַבֵּה'. וּבְאֵמַת: ה'מְרַבֵּה' נוֹשְׂאֵת הַכֹּל.

וְעַל־כֵּן זֶה שְׁנוֹשֵׂא אֶת ה'מְשַׁקָּה', נוֹתֵנִין
 לוֹ 'בְּרָכָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת: "כִּי רוּחַ
 הַחַיָּה בְּאוֹפְנֵי", בְּחִינַת "נִשְׂאֵת וְנִשְׂאֵת" - כִּי
 הוּא נוֹשֵׂא אֶת ה'מְשַׁקָּה', וְעַתָּה ה'מְשַׁקָּה'
 מְנִשְׂא אוֹתוֹ.

שָׂאָר פְּסוּקֵי וְעֲנִינֵי הַפְּרָשָׁה -
 נִמְצְאוּ ב'פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה'

לקוטי תפלות

פרשת ויקהל

מפתח התפלות

[א] "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א); משה היה מאסף ומיחד ומקשר עצמו עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב) - שנזכה תמיד, להתקשר לצדיקים כאלו, שמקשרים עצמן עם כל אחד מישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים; ועל ידי זה נזכה לתשובה שלמה. [ח"ב מא; עפ"י ח"ב פב]

[ב] "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א); "למחרת יום-הפורים" (רש"י; סדר-עולם רבה פ"ו) - שנזכה ב'מחרת יום-הפורים', שיהיה ראוי לקרותו "יום ה'", על ידי שייגדל בו "יום ה'" על ידי הסליחה של יום-הפורים. [ח"ב נד; עפ"י ח"ב סו]

[ג] "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא) - שנזכה למחן וצח, המאיר באור גדול, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש. [ח"א קלו; עפ"י ח"א רכה]

[ד] "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" (שמות לה, ג) - שנזכה על ידי קדשות שבת-קדש, למאורי-אור; ויתבטל המאורי-אש' פנגד מאורי-אור; ועל ידי זה נזכה להנצל משרפות והזקות הנמשכים ממאורי-אש'. [ח"ב לג; עפ"י ח"ב סז]

[ה] "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא) - שנזכה על ידי הצדיקים-אמתים, למחין קדושים; ויכללו ה'ארבע מחין' וה'ארבע יסודות', בתוך ה'יסוד הפשוט', ה'צדיק יסוד עולם'; וימשיך עלינו על ידי התפלין, קדשות המחין מה'ראש-בית', שממלא בתי התפלין, במחין קדושים, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה". [ח"ב לג; עפ"י ח"ב סו]

[ו] "וימלא אתו רוח אלקים, בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה. ולחשב מחשבת, לעשות" (שמות לה, לא-לב) - שנזכה "לחשב מחשבות" קדושות בתורה ועבודה; ושימלא אותנו "רוח אלקים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש"; ונזכה לקבל ה'רוח אלקים', ה'מחין הקדושים', מה'צדיק-האמת', שפלוס מפל ה'מחין' ומפל ה'רוח אלקים', הפלוס מארבע רוחות. [ח"ב לה; עפ"י ח"ב עב]

[ז] "לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש" (שמות לו, א); ענין 'מלאכת המשכן' - שנזכה שכל עסקנו ועשייתנו במשא-ובמתן ופרנסה, יהיה מזכך, עד שיהיו מאירים כל הל"ט מלאכות, ויוכללו ב'ט"ל אורות', ויהיו בבחינת 'מלאכת המשכן'. [ח"א יא; עפ"י ח"א יא]

[ח] "וכל איש וגו', אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה" (שמות לו, א) - הינו: שהוא חכמה לעשות עצמו בבהמה, 'בהמות הייתי עמך'" (תהלים עג, כב) (שיחות הר"ן טו) - שנזפה ללכת בתמימות ופשיטות ולקיים: "בהמות הייתי עמך"; ולהנצל מחכמות של העולם. [ח"א קיג; עפ"י ח"א קכג]

[ט] "לחבר את האהל להיות אחד" (שמות לו, יח) - שנזפה "לחבר את האהל להיות אחד", שיהיה נעשה תמיד על-ידי תפלותינו, 'יחוד קודש'א- בריה-הוא ושכינתיה'; ונזפה על-ידי התפלה לתכלית הדבקות. [ח"ב מג; עפ"י ח"ב פר]

רחם עלי וזכני, להתקשר לצדיקים קדושים כאלו תמיד, ויתגלה לי דרך הקדש דרכי התשובה שהם ממשיכים בעולם.

באפן שאזכה מעתה, לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולקשר ולדבק עצמי אליך תמיד באמת, בתכלית הענוה והבטול באמת.

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"ב מא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב, 'פי תצא למלחמה') הוא מִקְרָח לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה בְּעַד יִשְׂרָאֵל

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א)

"למחרת יום-הכפורים" (רש"י; סדר-עולם רבה פ"ו)

שנזפה ב'מחרת יום-הכפורים' - שיהיה ראוי לקרותו "שם ה'", על-ידי שיגדל בו "שם ה'" על-ידי הסליחה של יום-הכפורים

ובשם שענית למשה רבנו ואמרת לו ביום-הכפורים בשמחה 'סלחתי', כן תתרצה ותתפייס לעמך ישראל ביום-הכפורים, ותענה ותאמר להם 'סלחתי', בשמחה וחדוה רבה, ויגדל שמך עד עולם.

עד שנזפה במחרת יום-הכפורים - שיהיה ראוי לקרותו 'שם יהוה' באמת לאמתו. על-ידי שיגדל בו 'שם

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"ב מא ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב, 'פי תצא למלחמה')

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות לה, א)

ש'משה' היה מאסף ומיחד ומקשר עצמו, עם כל ישראל, אפלו עם הפחות שבפחותים (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב)

שנזפה תמיד, להתקשר לצדיקים כאלו, שמקשרים עצמן עם כל אחד מישראל, אפלו עם הפחות-שבפחותים; ועל-ידי-זה נזפה לתשובה שלמה

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותושיעני, בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים-אמתיים בעולם, שאזפה גם אנכי מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך, באמת ובלב שלם.

כי אתה יודע, נפלאות הדרכים של תשובה שהמשיכו בעולם, שהורידו את-עצמן, וקשרו את-עצמן, עם הפחות-שבפחותים, אפלו עם פחות כמוני בכל מקום שאני שם, ועדין הם מקשרים עצמם עמי במקומי שאני שם עתה.

ומצדם לא יבצר, להוציאני מגלותי, ולהעלותי ולהכניסני לתוך הקדשה באמת, ולהעלות אותי מעלה מעלה.

יהוה' לנצח על-ידי המחילה והסליחה של יום-הכפורים, ועל-ידי בטול כל הגזרות וכל הצרות מעלינו, שאז דיקא שמך הגדול בשלמות, כאשר הודעת לנו על-ידי חכמך הקדושים, זכותם יגן עלינו.

☪ [ג] לקוטי-תפלות ח"א קלז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה, 'כשהראה בשלמות')
 "וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה,

ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

שנזכה למח זך וצח, המאיר באור גדול, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש"

ויהיה מחי ושכלי זך וצח, ומאיר באור גדול תמיד, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש", "הולך ואור" בהארה יתרה בכל פעם, למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה.

☪ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב לז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" (שמות לה, ג)

שנזכה על-ידי קדשת שבת-קדש - למאורי-אור; ויתבטל ה'מאורי-אש' כנגד 'מאורי-אור'; ועל ידי זה נזכה להנצל משרפות והזקות הנמשכים מ'מאורי-אש'

וזכנו לקבל שבתות מתוך רב שמחה, ונזכה לענג את השבת בכל עז, ולשמח בכל שבת ושבת, בשמחה גדולה באמת.

ותעזרנו ברחמך, שנזכה להמשיך עלינו על-ידי קדשת שבת-קדש, את קדשת המחין של הראש-בית, שהיא "שבת דכולהו יומא".

ועל-ידי-זה, נזכה לשוב אליך באמת, ולהכלל בשמך הגדול המשתף בשמנו, ולתקן כל הפגמים שפגמנו בשמך הגדול.

וברחמך הרבים תשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים ומחושים ומכאובים, הנמשכים משמות הטמאה והחיצונים חס-ושלום, שהם נקראים 'מאורי-אש'.

אבינו שבשמים, מושל בכל, שומר עמו ישראל לעד. שמרנו והצילנו מהם, שמך הגדול יעמד כנגדם, ותכניע ותשבר ותמגר ותבטל ה'מאורי-אש' כנגד 'מאורי-אור', ויתבטל שם-הטמאה, שמות-החיצונים מן העולם, ויתגדל שם-הקדש בעולם.

ותפרם עלינו סכת שלומך בזכות קדשת שבת. ותשמר אותנו ואת ממונינו ואת בתינו, מכל מיני הזקות והפסדות בגשמיות ורוחניות, הנמשכים מ'מאורי-אש'.

ותציל את כל בתי עמך בית ישראל משרפת אש, אתה יהוה תשמרם תמיד משרפות, ומכל מיני הזקות שבעולם, כי אין בידינו לשמרם, כי אם עליך לבד אנו נשענים, שאתה תרחם עלינו ועל כל עמך ישראל מעתה, ותשמר את בתינו וכל חפצנו משרפות אש.

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב לה ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

"וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה. ולחשב מחשבת, לעשות" (שמות לה, לא-לב)

שנזכה "לחשב מחשבות" קדושות בתורה ועבודה; ושימלא אותנו "רוח אלקים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש"; ונזכה לקבל ה"רוח אלקים", ה"מחין הקדושים", מה'צדיק-האמת', שפלוט מכל ה"מחין" ומכל ה"רוח אלקים", הפלוט מארבע רוחות

ואזכה להיות "מהיר במלאכתי" במלאכת-שמים, להגדיל מחי וחקמתי תמיד, "לחשב מחשבות" קדושות תמיד, בתורה ועבודה ויראת-שמים, באמת ובתמים כרצונך הטוב.

ותמלא אותי "רוח אלהים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, במלאכת הקדש" באמת.

ואזכה לקבל ה"רוח אלהים", שהם המחין הקדושים, מהצדיק-האמת, מנהיג הפולל, חכם הפולל באמת, שהוא "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד".

שהוא פלוט מכל המחין, ומכל ה"רוח אלהים", הפלוט מארבע רוחות המלבשין בכל אחד ואחד מישראל.

ותעזרני, שאזכה על-ידי ה"רוח אלהים" הזה, לחדש 'חדושין-דאורייתא אמתיים', בתורתך-הקדושה, כרצונך הטוב.

ואזכה לעשות נחת-רוח לפניך, על-ידי ה'חדושין-דאורייתא' שתזפני לחדש בתורתך הקדושה תמיד.

ותעזרני ברחמך, שלא יהיה לה'מאורי-אש', שום אחיזה ושליטה בנו חסו-שלום, לא בגופנו, ולא בנפשנו, ולא במאודנו. רק נזכה לכלל תמיד ב'מאורי-אור' הנכללים בשמך הקדוש.

❁ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לה ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

"וימלא אתו רוח אלקים - בחכמה, בתבונה, ובדעת, ובכל מלאכה" (שמות לה, לא)

שנזכה על-ידי הצדיקים-אמתיים, למחין קדושים; ויכלול ה'ארבע מחין' וה'ארבע יסודות', בתוך ה'יסוד הפשוט', ה"צדיק יסוד עולם"; וימשך עלינו על-ידי התפלין, קדשת המחין מה'ראש-בית', ש'ממלא בתי התפלין, במחין קדושים, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה"

ונזכה, שימשך עלינו על-ידי הצדיקים-אמתיים, מחין קדושים וטהורים.

עד שיכללו כל ה'ארבע מחין' שלנו, וכל ה'ארבע יסודות', בתוך ה'יסוד הפשוט' הקדוש והנורא, שהוא ה"צדיק יסוד עולם", שהוא "הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן". ויהיה הכל נכלל, בשמך המיוחד הגדול והקדוש והנורא.

וזכנו לקיים 'מצות תפלין' בשלמות, בקדשה ובטהרה גדולה, ביראה ובאהבה, "בשמחה ובטוב לבב".

עד שימשך עלינו על-ידי פאר התפלין הקדושים והנוראים, קדשת המחין משרשם מה'ראש-בית', שהוא ממלא את בתי התפלין הקדושים, במחין קדושים, "בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה".

ובאמונה פְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב, בְּלִי טְרָדָא וּבְלִי
בְּלִבּוֹל-הַדַּעַת כָּלֵל.

וְנִדְעַ וְנִאֲמִין, כִּי הַכֹּל מֵאַתָּה, וְלֹא עַל
יְדֵינוּ כָּלֵל, וְכֹל עֲסָקְנוּ וְעִשְׂתִּינוּ
בְּמִשְׁאֵ-וּבְמִתָּן וְעֲסָקִי פְּרִנְסָה, יְהִי הַכֹּל
מִזְכָּךְ וּמִזְקָךְ.

עַד שְׁיִהְיוּ מְאִירִים כָּל הַל"ט מְלָאכּוֹת,
וְיִוְכָלְנוּ בְּט"ל אִוְרוֹת הַנְּמֻשְׁכִּים
מִשְׁמֶךְ הַגְּדוֹל. וְכֹל הַל"ט מְלָאכּוֹת יְהִיוּ
בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּבַחֲיִנוֹת 'מְלָאכּוֹת
הַמְּשָׁכֵן'.

וְתַבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרָכָה
וְהַצְּלָחָה בְּכֹל עֲסָקֵינוּ
וְעִשְׂתִּינוּ, וְתִזְמִין פְּרִנְסָתְנוּ קוֹדֵם
שְׁנַצְטָרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהִתֵּר
וְלֹא בְּאִסוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֲבָה וְהַמְּלֵאָה.

"וְיִהְיֶה נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ,
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ,
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ".

וְעֲזָרְנוּ יְהוָה, שְׁנַהֲיֵה שְׂמֵחִים בְּחֻלְקֵנוּ
תָּמִיד, וְתַהֲיֵה תוֹרַתְנוּ קִבְעָה,
וּמְלָאכְתֵּנוּ עֲרָאִי.

וְאִפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה הַמְּעוּטָה,
שְׁנַצְטָרְךָ לַעֲסֵק בְּאִיזָה עֲסָק אוֹ
מִשְׁאֵ-וּמִתָּן, בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲיוֹת פְּרִנְסָתֵינוּ,
גַּם אִזּוּ נִהְיֵה דְבוּקִים בְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ-
הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתָךְ אִפְלוּ רָגַע קְלָה.

❁ [ז] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')

"לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מְלָאכְת עַבְדַּת הַקֹּדֶשׁ"

(שְׁמוֹת לו, א) - עֲנִין 'מְלָאכְת הַמְּשָׁכֵן'

שְׁנִזְכָּה שֶׁכָּל עֲסָקְנוּ וְעִשְׂתִּינוּ בְּמִשְׁאֵ-וּבְמִתָּן וּפְרִנְסָה,
יְהִי מִזְכָּךְ, עַד שְׁיִהְיוּ מְאִירִים כָּל הַל"ט מְלָאכּוֹת,
וְיִוְכָלְנוּ בְּט"ל אִוְרוֹת", וְיִהְיוּ בְּבַחֲיִנוֹת 'מְלָאכְת הַמְּשָׁכֵן'

אֲנִי יְהוָה, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁלֹא אֲאָבֵד אֶת עוֹלָמִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי טְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִפָּגַם הַל"ט
מְלָאכּוֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא, שֶׁהֵם
ל"ט מְלָקִיּוֹת, שֶׁהֵם מְטְרִידִים אֶת רוֹב
הָעוֹלָם בִּיגִיעוֹת וְטְרַדוֹת הָעוֹלָם-הַזֶּה.

אֲשֶׁר הֵם רָצִים כָּל יְמֵיהֶם אַחַר
פְּרִנְסָתָם, בִּיגִיעוֹת וְטְרַחֲוֹת גְּדוֹלוֹת
מְאֹד, וְהֵם אוֹכְלֵי לֶחֶם "בְּעֶצְבוֹן", בְּזַעַת
אָפֶם יֹאכְלוּ לֶחֶם עַד שׁוֹבֵם אֶל הָאֲדָמָה,
וּמְאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בְּעַמְלָם.

כִּי טְרַדַּת הַפְּרִנְסָה, מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָם כָּל
יְמֵיהֶם, וּמוֹנַעַת אוֹתָם מִלְּזָכוֹר
וְלָשׁוֹם אֶל לִבָּם אֶת תְּכֵלִיתָם, "מֶה יַעֲשׂוּ
לְיוֹם פְּקֻדָּה".

אֲנִי יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים. רַחֵם
עָלַי, וְעַל כָּל חֲבֵרַתְנוּ, וְעַל כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְתִזְכָּה אוֹתְנוּ, שְׁלֹא
נִהְיֵה טְרוּדִים כָּלֵל בְּטְרַדַּת הַפְּרִנְסָה.

וְאִפְלוּ בַּעַת שְׁאֲנוּ מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת
אִיזָה עֲסָק אוֹ מִשְׁאֵ-וּמִתָּן
בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, תַּעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁיִהְיֵה הַכֹּל בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּאַמַּת

מי ישכן בהר קדשך. הולך תמים ופעל צדק, ודבר אמת בלבבו".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א קיג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכג, 'העקר לקשר עצמו להצדיק')

"וכל איש וגו', אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה"

(שמות לו, א)

הינו: שהוא חכמה לעשות עצמו בבהמה - וכמו שאמר אסף (תהלים עג, כב): "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמך". (שיחות-הר"ן טו)

שנזכה ללכת בתמימות ופשיטות ולקיים: "בהמות הייתי עמך"; ולהנצל מחכמות של העולם

☪ [ט] לקוטי-תפלות ח"ב מג ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד, 'דע

שעקר התחברות להשם-יתברך')

"לחבר את האהל להיות אחד" (שמות לו, יח)

שנזכה "לחבר את האהל להיות אחד" - שיהיה נעשה תמיד על-ידי תפלותינו, 'יחוד קודש-א-ברוך-הוא וישיבתיה'; ונזכה על-ידי התפלה לתכלית הדבקות

רחם עלי, וזכני להתחיל מעתה, לילך בדרךך בתמימות ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה.

ותסיר ממני לב העקש, שלא ישטה לבבי אל דרכי החכמות של הבל הנוהגים בעולם, שהם מבלבלים ומונעים מאד, מלחשב על תכליתנו וסופנו, ולהתקרב אליך באמת.

"אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך". רבונו של עולם, שומע תפלה, הבוחר בתפלת עמו ישראל ברחמים, זכני ברחמיך הרבים להרבות בתפלה תמיד.

ואבער ואסלק מלבבי, כל החכמות האלה, ואדע האמת לאמתו, גדל שטותי וחסרוני מהדעת, כמו שכתוב: "פי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי"; וכתוב: "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמך"; וכתוב: "אמרתי אהכמה, והיא רחוקה ממני".

ואזכה להתפלל בכונה גדולה ובמסירות-נפש ובכח גדול. ותעזרני ותושיעני, שאזכה להכניס כל הכחות שבקרבי, בתוך דבורי התפלה, באפן שאזכה להגביר את התפלה, שהיא מלכות-דקדשה, על מלכות-הרשעה.

רחם עלי, לבל אטעה בעצמי, בשום חכמות של העולם, המבלבלין הרבה. רק אזכה לקיים באמת ובתמימות, ככל היוצא מפי רבותינו האמתיים, ולבטל דעתי ושכלי נגדם לגמרי, כאלו אין לי שום שכל כלל, פאשר הוא באמת.

ואזכה להוציא את התפלה, מכסויין דילה, מלבושין דקלפה, לבררה ולזככה מאחזית הקלפות, מאחזית מלכות-הרשעה.

ואזכה לקיים באמת מקרא שכתוב: "תמים תהיה עם יהוה אלהיך"; ונאמר: "יהוה מי יגור באהלך,

עד שתהיה מתקנת בתכלית התקון, ויהיה לה כח לעורר אהבתך העליונה, שתחבר אותה עמך באהבה ואחזה ורעות, ויהיה נעשה תמיד, יחוד קדש-א-ברוך-הוא ושכינתיה, על-ידי תפלותנו, יחודא-שלים בתכלית השלמות.

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וּתְמַהַר לְהוֹצִיאֵנוּ
מִהַגְלוֹת הָאָרֶץ הַזֶּה,
וּתְגַאֲלֵנוּ גְאֹלֵת עוֹלָם, "לְחַבֵּר אֶת הָאֵהָל
לְהִיּוֹת אֶחָד".

וְנִזְכָּה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת תָּמִיד, עַד
שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי הַתַּפְלָה, לְכַנֵּס
וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת,
וּלְהִתְחַבֵּר וּלְהִתְדַבֵּק בְּךָ, בְּתַכְלִית

הַדְּבָקוֹת בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת פְּרָצוֹנֶךָ הַטּוֹב,
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, לְעוֹלָמֵי עַד
וּלְנִצְחַ נְצָחִים.

וַיִּקְרָא בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכָתוֹב:
"וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם,
חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם". יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי,
וְהִגִּיזוּן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי יְגוֹאֲלֵי.
אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד.

